

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΣ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

15. ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1949

ΑΡΙΘ. 17

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπαντήσεις εἰς τὰ Ἐνθρονιστήρια Γράμματα.—Νόμος ὑπ' ἀριθ. 1017, περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Τ.Α.Κ.Ε. διατάξεων κτλ.—† *Μητροπολίτου Δαρίου Δωροθέου*, Ἡ ἐκδίκησις.—† *Ἐπισκόπου Ταλαντίου Βασιλείου*, Ἀνέκδοτος ἐπιστολὴ τοῦ Σκύρου Γρηγορίου πρὸς τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν (Β', τέλος).—† *Ἐπισκόπου Νύσσης Γερμανοῦ*, Ἐκκλησία καὶ εὐθῆναι γονέων καὶ παιδιῶν.—*Π. Ν. Τρεμπέλα*, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ θυσία καὶ προσφορὰ τῆς Εὐχαριστίας ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὀρθοδόξῳ Λατρείᾳ.—*Ἀρχιμ. Ἰεζεκιὴλ Καλαϊτζή*, Κατηχητικὸν καὶ Ἱερεὺς.—*Ἱεροδρόνου Κυκκώτη*, Ἡ φιλελευθέρα Θεολογία καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας (Ἀνταπόκρισις ἐκ Λονδίνου).—*Παρατηρήσεων Στήλη*: Πάλιν περὶ Ἀγωγῆς, —Ἀπίστευτον.—Εὐόϊωνα σημεῖα.—*Χρονικά*.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀριθ. Πρωτ. 2344

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας
καὶ πάσης Ἀφρικῆς

ΣΠΥΡΙΔΩΝΙ

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος

ἀσπασμὸν ἄγιον ἐν Κυρίῳ.

Ἄμα ὡς μόλις κατ' αὐτὰς κάτοχοι ἐγενόμεθα τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1649 καὶ ἀπὸ 9ης Ἰουνίου ἐ.ε. ἀδελφικῆς ἐνθρονιστηρίου ἐπιστολῆς τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἡμῖν Μακαριότητος, εἰς γνῶσιν Ἡμῶν φερούσης τὴν τε ἐν Κυρίῳ ἀνάπαυσιν τοῦ ἀοιδίμου ἀδελφοῦ ἐν Χρῷ Ἀρχιεπισκόπου Δαμασκηνοῦ, καθὼς καὶ τὴν χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος κλήσιν καὶ πρὸς διαδοχὴν ἐκλογὴν τῆς ὑμετέρας Ἀγάπης, ὡς καὶ τὴν ἐπακολουθήσαν ἀκανονικὴν Αὐτῆς ἐνθρόνισιν εἰς τὸν παλαιότατον Ἀποστολικὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν καὶ τὴν οὕτω ἀνὰ πᾶσαν τὴν τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησιαστικὴν ἀνάληψιν παρ' Αὐτῆς τῆς Ἱεραρχικῆς Προεδρίας, τοῦτο μὲν ἐδοξάσαμεν ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις τὸν θεμελιωτὴν τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦτο δὲ ἐδεήθημεν διὰ τὴν ἐν σκηναῖς δικαίων κατάταξιν τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου Αὐτῆς

κυροῦ Δαμασκηνοῦ, ὑπὲρ δὲ τῆς ὑμετέρας Ἀγάπης ἰδιαιτέρως ἐξηγησάμεθα, ἵνα ἄνωθεν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἅπας ὁ φαισιμὸς καὶ πᾶσα ἡ δύναμις καὶ ἡ συνεχὴς ἐνίσχυσις ἐπιδαμνηθῇ Αὐτῇ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς νέας ταύτης, πολλῶ ὀνοχηρεσιτέρας τῆς πρὸ ταύτης, ἱερᾶς Αὐτῆς ἀποστολῆς.

Τὴν μετὰ τὰ ἄνωθεν δὲ πρὸς Ἡμᾶς διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀδελφικοῦ Αὐτῆς ἐνθρονιστηρίου Γράμματος διαβεβαίωσιν, ὅτι, περὶ πλείστον ποιουμένη τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, δείποτε ἢ εὐσεβῆς Αὐτῆς περινοία σπουδάζει πάντως τηρεῖν τοὺς τε Ἱεροὺς Κανόνας ἀπαρασαλεύτους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τε ταῖς Θεαῖς Γραφαῖς καὶ τῇ διὰ τῶν Ἀγίων καὶ Ἱερῶν Συνόδων, ὡς καὶ διὰ τῆς συνεχοῦς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας τῶν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐν τῇ εὐσεβείᾳ διαπρεσβάντων Ἀγίων καὶ Θεοφύρων Πατέρων ἀνεκαθεν παραδεδομένην ἡμῖν Ὀρθόδοξον πίστιν, μετ' ἀφάτου χαρᾶς καὶ ταύτην ἀνεγνωμεν, καὶ ἐκ μέσης ψυχῆς καὶ καρδίας διὰ τοῦτο ἐδοξάσαμεν τὸν ἐν Οὐρανοῖς Κύριον ἡμῶν, τὸν ἀεὶποτε φωτίζοντα καὶ ἀγιάζοντα τὴν τε Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἐν συνόλῳ, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατὰ τόπους Προέδρους τῶν Ἀγιωτάτων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν.

Μετὰ τὰς ἐν τῷ ἐνθρονιστηρίῳ τούτῳ Γράμματι τῆς ὑμετέρας Θεοφρουρήτου Μακαριότητος διατυπωμένας ἐξόχως κανονικὰς καὶ ὀρθοδόξους ταύτας πληροφορίας τε καὶ διαβεβαίωσεσι, Ἡμεῖς οὐδὲν πλέον ἕτερον ἐπὶ τῇ καλῇ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ ποθοῦντες, εὐγνωμόνας καὶ ἱκετίδας πρὸς τὸν Οὐράνιον Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας χεῖρας ὑψοῦμεν, ὅτι τοιοῦτον ἄγγελον τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀθηνῶν ἐδωρήσατο.

Εὐχόμενοι δ' ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις, τὴν μὲν Ὑμετέραν Θεόστεπτον κορυφὴν, ἣ καὶ τείνομεν ἤδη ἀδελφικὴν χεῖρα κοινωνίας καὶ ἐγκαρδίας συγκαίρομεν, ἐπὶ πολλὰς ἐτῶν περιόδους ἵνα ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς Ἰησοῦς Χριστὸς διατηρῇ, τὴν δὲ περὶ Αὐτὴν Ἱεραρχίαν ὅπως ἐνίσχῃ εἰς τὴν μετ' αὐτῆς κανονικὴν συνεργασίαν, αὐτὸ δὲ τὸ εἰς Αὐτὴν ἐμπιστευθὲν ποιμνιον ποθοῦντες, ἵνα καὶ τοῦτο διαφυλάτῃ ἐν τῷ μέλλοντι ἄσινες καὶ ἀπὸ πάσης εἴτε περὶ τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν, εἴτε καὶ περὶ τὴν πρὸς τὴν Πατριδα ἀγάπην ἐκτροπῆς ἀλώβητον, διατελοῦμεν

Ἀδελφὸς ἐν Χρῷ ἀγαπητὸς καὶ ὄλος πρόθυμος

† Ὁ Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 16ῃ Ἰουλίου 1949

'Αριθ. Πρωτ. 171

Μακαριώτατε 'Αρχιεπίσκοπε 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος, λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ και περισπούδαστε ἀδελφὲ και συλλειτουργῆ Κύριε Σπυρίδων, τὴν 'Υμετέραν περισπούδαστον Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κύριῳ καταπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

'Αγάπη ἀδελφικὴ ἐδεξάμεθα ἄρι και ἐν χαρῇ διεξήλθομεν τὰ ἀπὸ θ' παρελθόντος 'Ιουνίου μεμνητολογημένα τίμια ἐνθρονιστικὰ Ἰράμματα τῆς 'Υμετέρας Γερασμίας Μακαριότητος, δι' ὧν και ἡμῖν, κατὰ τὸ ἔκπαιλι κεκρατηκὸς σεπτὸν ἔθος, ἐξαγγέλλεται ἡ αἰσία Ἀδτιῆς ἀνάσθησις ἐπὶ τὸν 'Αγιώτατον 'Αρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῆς ἐν 'Ελλάδι 'Αγιωτάτης 'Εκκλησίας.

'Ο Πανάγαθος Θεὸς συμμέτρος ταῖς θλίψεσι συνάπτει τὰς παρακλήσεις και τὰς εὐφροσύνας. Θαναζόμεν αὐτοῦ τὰς οἰκονομίας, ἀνυμνοῦμεν αὐτοῦ τὴν πανσοφίαν. Καθ' ἐκάστην γενεὰν ἐκλέγεται τοὺς εὐαρεστοῦντας Ἀδτιῶ. Οἶδε τὰ σκευὴ τῆς ἐκλογῆς και κέχρηται αὐτοῖς πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν ἀγίων και εἰς τὴν διακονίαν τῶν 'Εκκλησιῶν αὐτοῦ. 'Ανακαλεσάμενος γὰρ πρὸς ἑαυτὸν τὸν γεραρὸν και ἀείμνηστον 'Αρχιεπίσκοπον Δαμασκηνόν, εὐδοκίμως και λυσιτελῶς τῇ 'Εκκλησίᾳ και τῷ 'Εθνεῖ διακονήσαντα, ἐπὶ τοὺς οὐκασ τῆς ἱερᾶς δλκάδος τῆς ἀδελφῆς 'Εκκλησίας ἐκάλεσε τὴν 'Υμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα, ἐκ νεότητος καθωσιωμένην τῇ διακονίᾳ τῆς 'Εκκλησίας, ζήλου θείου ἐμπειρομένην, δεδοκιμασμένην ἐν ἀγῶσιν ἱεροῖς, ἱκανὴν βαστάσαι τὸ βάρος τῆς ὑψηλῆς κλήσεως ἐν ταῖς δειναῖς ταύταις ἡμέραις τῶν θλίψεων και δοκιμασιῶν.

'Εν εὐχαριστίᾳ τοίνυν πρὸς τὸν Κύριον, θερμῶς συγχαίροντες τῇ 'Υμετέρᾳ περισπουδάστῳ Μακαριότητι και τῇ ἀδελφῇ 'Εκκλησίᾳ τῆς 'Ελλάδος και πρόφρονι καρδίᾳ τὸν ἀδελφικὸν Ἀδτιῆ ἀποδιδόντες ἀσπασμὸν και χεῖρα τείνοντες Ἀδτιῆ κοινωνίας τῆς ἐν Χριστῷ, δλη ψυχῇ δεόμεθα τοῦ Οὐρανίου τῆς 'Εκκλησίας Δομήτορος και Κυβερνήτου χαρίζεσθαι Ἀδτιῆ ὑγίαν και μακρότητα ἡμερῶν, πλοσίαν Ἀδτιῆ ἐπιχορηγεῖν τὴν ἐνίσχυσιν και τὴν κραταίωσιν, θαυιλῶς καρποφόρον τὴν διακονίαν Ἀδτιῆς ἀναδεικνύειν, καταστήφειν ἐπιτυχία πλήρει τοὺς ἀγῶνας Ἀδτιῆς κατὰ τῶν σκοτίων δυνάμεων τῆς ἀθείας, τοῦ μίσους, τῆς βίας, εὐλογεῖν και εὐδοοῦν Ἀδτιῆς τὰς ἀφωσιωμένας προσπαθείας πρὸς πνευματικὴν και ἡθικὴν πρόδοον, πρὸς «ἀῦξησην ἐν Χριστῷ» τῆς πεπιστευμένης Ἀδτιῆ λογικῆς ποίμνης.

Χαίροντες δ' ἐπὶ ταῖς τιμίαις Ἀδτιῆς διαβεβαιώσεσι, ταῖς εἰς τε τὴν πλσίιν και τὴν προῶξιν και τὴν ἀμοιβαίαν κοινωνίαν ἀναφερομέναις και θερμῶς εὐχαριστοῦντες ἐπὶ ταῖς ἀδελφικαῖς Ἀδτιῆς ὑπὲρ ἡμῶν τε και τῆς καθ' ἡμᾶς 'Εκκλησίας εὐχαῖς, διαβεβαιούμεν Ἀδτιῆν και ἡμεῖς, δι' ἀδιάλειπτον μέλλομεν ἀναφέρειν ἐν ταῖς προσευχαῖς ἡμῶν και ἐντεῦξεσι δέησιν και πρόθυμον παρέχειν τὴν ἀφ' ἡμῶν ἐγγωροῦσαν, εἴ που δεήσει, ἀντίληψιν.

'Υποῦντες δ' ἐν τέλει χεῖρας ἰκέυδας πρὸς τὸν Παντάνακτα Κύριον, δλη καρδία ἱκετεύομεν αὐτὸν ἰλέω ἐπιθεῖν ὄμματι ἐπὶ τὸ δεινῶς δοκιμαζόμενον

'Εθνος και τῇ δυνάμει αὐτοῦ τῇ κραταιᾷ ῥύσασθαι αὐτὸ ἐκ τῆς περισυνεχούσης αὐτὸ πολλῆς κακότητος και θλίψεως και ἐξαγαγεῖν εἰς ἀναψυχὴν, διαβιβάζομεν Ἀδτιῆ τε και τῇ περὶ Ἀδτιῆν σεβασμία 'Ιεραρχία τὰς προσρήσεις και εὐχὰς τῶν περὶ ἡμᾶς Πανιερωτάτων 'Αρχιερέων και ἀπονέμοντες Ἀδτιῆ και αὐθις τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν, διατελοῦμεν

Τῆς 'Υμετέρας Γερασμίας Μακαριότητος
δλωσ πρόθυμος ἐν Χριστῷ ἀδελφός
† 'Ο Κύριον Μακάριος

'Εν τῇ 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῇ Κύπρου
τῇ 20ῃ 'Ιουλίου 1949

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ' 1017.

Περὶ τροποποιήσεως και συμπληρώσεως τῶν περὶ Ταμείου 'Ασφαλίσεως και 'Αρωγῆς τοῦ 'Εφημεριακοῦ Κλήρου 'Ελλάδος (ΤΑΚΕ) διατάξεων, και ἀσθενεικῆς ἐρομηγείας τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 Α. Ν. «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν και 'Εφημεριῶν κλπ.»¹.

Π Α Υ Λ Ο Σ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Δ' 'Αναθεωρητικῆς Βουλῆς, ἀποφασίζομεν και διατάσσομεν :

'Αρθρον 1.

Τὸ β' ἐδάφιον τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 738) 1948 Νόμου «περὶ τροποποιήσεως και συμπληρώσεως τῶν «περὶ Ταμείου 'Ασφαλίσεως 'Ορθοδόξου 'Εφημεριακοῦ Κλήρου 'Ελλάδος (ΤΑΚΕ) διατάξεων» τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

Τὸ σύνολον τῶν διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Κλάδου 'Ασφαλίσεως κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσθενείας ἀπαιτούμενων δαπανῶν βαρύνουσι τὸ ΤΑΚΕ, ἐγγωροφούμενου εἰς τὸν προϋπολογισμόν αὐτοῦ δι' ἐκάστην οἰκονομικὴν διαχείρισιν σχετικῶν κονδυλίου καθοριζόμενου ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. ἀναλόγως τῶν ἐκάστοτε οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τοῦ Ταμείου. Τὸ ποσὸν τοῦτο δέον ὄπως μὴ ἦ κατώτερον τῶν 100.000.000 δραχμῶν δι' ἐκάστην ἐτησίαν οἰκονομικὴν διαχείρισιν.

'Αρθρον 2.

'Η ἀληθῆς ἔννοια τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2293)1940 Α. Ν. «περὶ τροποποιήσεως και συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 816)1937 Α. Ν. «περὶ ἐπιβολῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ ἐνίσχυσεως τοῦ Ταμείου 'Αποδοχῶν και 'Ασφαλίσεως τοῦ 'Ορθοδόξου 'Εφημεριακοῦ Κλήρου τῆς 'Ελλάδος (ΤΑΚΕ) ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων κηρωδῶν ὑλῶν», εἶναι ὅτι, ἡ διὰ τοῦ ὡς ἄνω Α. Ν. κατὰ δραχ. 7 κατὰ χιλιόγραμμον αῦξησης τῆς ὑπὲρ τοῦ ΤΑΚΕ εἰσφορᾶς, ἐπιβάλλεται και ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικῶν εἰσαγομένων κηρωδῶν ὑλῶν τοῦ Α. Ν. 816)1947 ἡτοι α) ἀκαθάρτου παραφίνης (ὑπολείμματα ἀποστάξεως ὀρυκτῶν ἐλαίων), καθαρᾶς παραφίνης, γ) στεατίνης, δ) οὐζοκηρίτου ἀκαθάρτου και ε) καρναούμπας.

1. 'Εφημ. Κυβερν. ἀριθ. φύλλ. 159 (Τεύχος Α') τῆς 22 'Ιουλίου 1949.

Ἄρθρον 3.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 παράγραφος τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1719)1944 Νόμου «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως α) τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1997) 1942 Ν. Δ., β) καταργήσεως τῶν ἐδαφ. α' καὶ β' τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1300)1943 Ν. Δ. καὶ γ) ἀνασυστάσεως παρὰ ταῖς ἔδραις τῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν Τοπικῶν ΤΑΚΕ τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

1) «Πρὸς εἰσπραξίν τῶν νομίμων πόρων τοῦ ΤΑΚΕ ἐπανασυνιστῶνται παρὰ ταῖς ἔδραις τῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν πλὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Τοπικὰ ΤΑΚΕ ἀπαρτιζόμενα ἐκ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου ὡς Προέδρου καὶ δύο ἐφημερίων ἠσφαλισμένων, διοριζομένων ὑπ' αὐτοῦ διὰ μίαν τριετίαν δυναμένην νὰ ἀνανεωθῇ».

Ἄρθρον 4.

Ἡ ἀληθῆς ἔννοια τοῦ ἐδαφίου η' τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 Α. Ν. «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 586)1941 Ν. Δ., εἶναι ὅτι τὸ ἐνορκον ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου πιστοποιητικὸν περὶ ὑγείας καὶ ἀρτιμελείας τῶν ὑποψηφίων ἐφημερίων δέον σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ καθορίζῃ, ὅτι οὗτοι δὲν πάσχουσιν ἐξ οἰασθήποτε τῶν δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καθορισθησομένων νόσων.

Ἄρθρον 5.

1. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 816)1937 Α. Ν. «περὶ ἐπιβολῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν καὶ Ἀσφαλίσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος (ΤΑΚΕ) ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων κηρωδῶν ὑλῶν» ἀντικαθίσταται διὰ τῶν κατωτέρω παραγράφων 2, 3, 4 καὶ 5, ἔχουσῶν οὕτω:

2. «Πρὸς ἐξασφάλισιν ἐνιαίας ποιότητος τῶν προσφερομένων εἰς τὴν κατανάλωσιν κηρίων, οἱ εἰσαγωγεῖς τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος ὀριζομένων κηρωδῶν ὑλῶν ὑποχρεοῦνται, ὅπως πρὸ πάσης ἐκ τοῦ Τελωνείου παραλαβῆς τῆς εἰσαγομένης κηρώδους ὕλης προμηθεύωνται παρὰ τῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ λειτουργούντων ἐργοστασίων στεατίνης εἰς ποσότητα ἴσην πρὸς τὴν ἐκάστοτε εἰσαγομένην κηρώδη ὕλην προελεύσεως ἐξωτερικοῦ καὶ προσάγωσι σχετικὴν περὶ τῆς ὡς ἄνω προμηθείας ἀπόδειξιν τοῦ ἐργοστασίου τοῦ ἐσωτερικοῦ, βάσει τῆς ὁποίας καὶ θὰ καταβάλλωσιν εἰς τὸ ΤΑΚΕ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ προβλεπομένην ἐκάστοτε εἰσφορᾶν».

3. «Τῆς κατὰ τὴν ἀνωτέρω παράγραφον ὑποχρεώσεως ἐξαιροῦνται οἱ εἰσαγωγεῖς, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ, αἱ ὑπ' αὐτῶν εἰσαγόμεναι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κηρώδεις ὕλαι εἶναι ἀποδεδειγμένως ἀπαραίτητοι διὰ διαφόρους βιομηχανικοὺς σκοποὺς καὶ δὲν προορίζονται διὰ τὴν παρασκευὴν κηρίων».

4. «Αἱ Τελωνειακαὶ ἀρχαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἀρνοῦνται τὴν εἰς τοὺς εἰσαγωγεῖς παράδοσιν τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν πρὸ τῆς προσαγωγῆς αὐταῖς γραμματίου εἰσπραξέως τοῦ ΤΑΚΕ ἢ τῶν Τοπικῶν ΤΑΚΕ τῶν

Ἱερῶν Μητροπόλεων, ἐμφαίνοντος ὅτι κατεβλήθη ἢ ἀναλογοῦσα νόμιμος εἰσφορά, διὰ τε τὴν εἰσαγομένην ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ποσότητα κηρώδους ὕλης καὶ τὴν γενομένην ἰσόποσον παραλαβὴν στεατίνης ἐκ τῶν ἐργοστασίων τοῦ ἐσωτερικοῦ.

5. «Αἱ διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2293)40 Α. Ν. προβλεπόμεναι κυρώσεις ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος».

Ἄρθρον 6.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1945 Ν. Διατάγματος προστίθεται ἐδάφιον ὑπ' ἀριθ. 2, ἔχον οὕτω:

2. «Εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἄρθρου 78 παρ. 5 τοῦ ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1932 Διατάγματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων τοῦ ΤΑΚΕ ἰσχυουσῶν διατάξεων» ὑπάγεται καὶ ὁ ναὸς Ἁγίου Νικολάου Λεύκας Πατρῶν.

Ὁ τρόπος τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως αὐτοῦ, ὡς καὶ τῆς διαθέσεως τῶν ἐσόδων αὐτοῦ, καθορισθήσεται διὰ Β. Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας μετὰ γνώμην τοῦ Μητροπολίτου Πατρῶν.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ παρὼν Νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθεὶς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰουλίου 1949

ΠΑΥΛΟΣ

Β.

Ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς
Κ. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους Σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰουλίου 1949

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς

Γ. ΜΕΛΑΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἐπάρχει γνώμη ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἰς μερικὰ ὁμοιάζομεν πρὸς τὰ ζῶα, κάτι ἔχομεν ἀπὸ αὐτά. Ροπαὶ εὐτελεῖς καὶ ὠμαί, ἐγωπάθεια, ἥτις δὲν συγκινεῖται καὶ δὲν πονεῖ, μέχρι σημείου νὰ τρώγῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, λύσσα τυφλή, ἥτις τὰ πάντα ἐξευτελίζει. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἰδιότητες κακά, αἱ ὁποῖαι μᾶς μεταφέρουν εἰς ὄχι τιμητικὴν σύγκρισιν πρὸς τὰ θηρία. Μεταξὺ τούτων ἀνήκει καὶ ἡ ἐκδίκησις, ἡ ἀπαίτησις δηλαδὴ νὰ ἀνταποδώσωμεν τὴν ζημίαν καὶ τὸ κακόν, ὅπερ μᾶς ἐπροξένησαν οἱ ἄλλοι.

Ὁ Κύριος ἡμῶν, ἐρχόμενος πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, συναντᾷ καθ' ὁδὸν μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Σαμαρείας. Εἶναι γνωστὴ ἡ μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Σαμαρειτῶν διαφορά, ὥστε νὰ ὑπάρχη μεταξὺ αὐτῶν θρησκευτικὸν καὶ ἔθνικόν μῖσος καὶ νὰ περιφρονῶσιν οἱ μὲν τοὺς δέ. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ δὲν ἦσαν ἀπηλλαγμένοι τῆς κακῆς αὐτῆς κληρονομίας καὶ συνεπῶς μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνερριπίσθη ἢ φλόξ αὐτῆ τοῦ

μίσους καὶ τῆς ὀργῆς. Ξυπᾶ τοῦτο μέσα εἰς τὰς ψυχὰς των τὴν παλαιὰν αὐτὴν φυλετικὴν διαφορὰν καὶ ταυτοχρόνως διεγείρει τὴν σκέψιν, ὥστε νὰ ἐπιθυμήσουν τὴν πλήρη καταστροφὴν τῆς πόλεως διὰ μιᾶς θείας καταδίκης. Ἐπεθύμουν τὸν ἐξαφανισμόν, ζητοῦντες τὴν κατάραν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολλὰς. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ὅτι ἡ καρδία των ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἐκδίκησιν, ἀπὸ ὀργὴν, ὄχι βέβαια τοῦ τύπου τῆς ὀργῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ὅστις ἦτο πλήρης θείου ζήλου. Ὁ Κύριος ὅμως δὲν ἐπιτρέπει τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐπιθυμίας των αὐτῆς, καὶ τοῖς ὑποδεικνύει ὅτι ὁ σκοπὸς των αὐτὸς πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν εἶναι ὑπόχρεοι νὰ δεικνύωσι πρὸς τοὺς ἄλλους. Καὶ μὲ αὐτὸ ὁ Κύριος διδάσκει, ὅτι ἡ ἐκδίκησις δὲν ταιριάζει ἀπολύτως πρὸς τὸν χριστιανισμόν.

«Δὲν γνωρίζετε τίνος πνεύματος εἴσθε», λέγει ὁ Κύριος πρὸς τοὺς μαθητάς. Αὐτὸ ἦτο ἡ μεγίστη ἐργασία τοῦ Χριστοῦ, νὰ δώσῃ εἰς τοὺς μετ' Αὐτοῦ συνθεομένους ἕν νέον πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, τῆς πραότητος, τῆς ἡρεμίας, τῆς εἰρήνης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἐγκαρδίου καλωσύνης. Τὸ πνεῦμα τοῦτο εἶναι ἐντελὸς ἄλλο ἢ τὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐμφανιζόμενον. Τὸ πνεῦμα τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου εὐκόλως πηδᾷ τὰς ὀχθὰς του καὶ σὰν ρυάκιον πλημμυρίζει, τὸ πνεῦμα ὅμως τοῦ Χριστοῦ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καταστείλῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ χειμάρρου τῶν παθῶν. Ὅπου κυριαρχεῖ τὸ πνεῦμα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ δὲν γεννᾶται ἐκδίκησις. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐλησμόνησαν οἱ Μαθηταὶ καὶ διὰ τοῦτο ἐπέτρεψαν νὰ γεννηθῇ εἰς τὰς ψυχὰς των ἡ ἐκδίκησις.

Ὅτω πως συμβαίνει εἰς ἡμᾶς πολλάκις καὶ εὐκόλως. Λησμονοῦμεν τίνος πνεύματος παιδιὰ εἴμεθα καὶ ἐπιδιδόμεθα, χωρὶς σκέψιν, εἰς τὴν ἐκδίκησιν. Καὶ ἔτοι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὸ πάθος τοῦτο ἔχει δύναμιν. Ἄς μὴ ἐκπληττώμεθα. Ἐπικρατεῖ καὶ εὐκόλως ἐκδηλοῦται ἡ κακὴ αὐτὴ ιδιότης, ἀκόμη δὲ περισσότερο ἐμφανίζεται εἰς τὰς μικρὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία.

Πάντως ἡ ἐκδίκησις συνυπάρχει μὲ τὴν ὀμότητα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος ἔχει τὴν κλίσιν πρὸς τὸ κακόν, καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὸ κακόν, ὅπερ δύναται νὰ πράξῃ εἰς τὸν ἄλλον. Καὶ ἂν πρόκειται περὶ γενναίου φρονος καρδίας, πάλιν καὶ ἐκεῖ ἡ ἐπιθυμία ὑπάρχει, ὥστε, ἂν δοθῇ ἡ κατάλληλος εὐκαιρία καὶ οἱ ἀπαραίτητοι ὄροι, θὰ ἐμφανισθῇ καὶ εἰς αὐτὴν. Μία παρεξήγησις ἐνὸς λόγου γίνεται πολλάκις ἀφορμὴ, ὥστε νὰ γεννηθῇ εἰς τὴν καρδίαν ἡ ἐκδίκησις. Δὲν μᾶς εἶναι ξένον καὶ ἄγνωστον τὸ δηλητηριώδες αὐτὸ φυτόν, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ καθείς μας ἀπὸ τὴν ἰστορίαν τῆς ζωῆς του θὰ ἔχῃ νὰ διηγηθῇ περιπτώσεις τοιαύτας τοῦ ἀγενοῦς τούτου πάθους.

Ὁ Χριστὸς μᾶς διδάσκει διὰ τοῦ ἀναφερθέν-

τος γεγονότος, ὅτι ἡ ἐκδίκησις δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν πνευματικὴν μας ἀποστολήν. Τὸ νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐξ ἄλλου νὰ εἴμεθα ἐκδικητικοί, ἀποτελεῖ ἀπάτην. Εἶναι αὐτόχρονημα ἐγκληματικὸν νὰ προσερχώμεθα καὶ νὰ μεταλαμβάνωμεν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ταῦτοχρόνως δὲ νὰ εἴμεθα ἐκδικητικοὶ ἢ νὰ σκεπτώμεθα ἐκδίκησιν. Τὸ νὰ προσευχώμεθα καὶ νὰ εἴμεθα ἐκδικητικοὶ εἶναι ἀντιχριστιανικόν. Γενικῶς ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος καὶ ὁ θέλων νὰ εἶναι τοιοῦτος, παρὰ τοῦτα δὲ εὐρισκόμενος ἰδιοκτῆτης ἐκδικητικῆς καρδίας, αὐτὸς εἶναι περιφρονητός. Ἐνας ἄνθρωπος σοβαρός, σπουδαῖος, πρέπει νὰ ἀπορρίπτῃ αὐτὴν τὴν περιφρόνησιν, ὅπως ὁ καλὸς πολεμιστῆς τὴν ὀκνηρίαν ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ. Ἐὰν μέσα μας ζῆ καὶ ὑπάρχη καὶ ἐνεργῇ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς ἐγκαρδιότητος, τῆς φιλικότητος, τότε ὀφείλομεν νὰ ἀποκρούσωμεν πάσῃ δυνάμει τὸ σιχαμερὸν αὐτὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως καὶ ἐκριζώσωμεν αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἄγρον τῆς καρδίας μας. «Μὴ ἐκδικεῖσθε», φωνάζει ὁ Χριστός.

Πῶς ὑπῆρξε δυνατόν οἱ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ νὰ δύνανται νὰ λησμονήσουν ὅποιαν ὕψηλὴν ἀποστολήν εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ ὁ Διδάσκαλός των! Ἦτο μαζί των εἰς τὸν δρόμον πρὸς τὴν Ἰερουσαλήμ, εἰς τὸν δρόμον τῶν Παθῶν. Εἶχον πλέον ἢ ἅπαξ ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ Χριστὸς μόνον τοῦτο ἐσκέπτετο τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Οὐδέποτε ἐγκατέλιπε εἰς τὴν τύχην του ἕνα ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον καὶ ποτὲ δὲν τὸν ἀφήκε εἰς τὴν τιμωρίαν, τοὺς ἐκπεσόντας αὐτοὺς πάντοτε συνεκράτησε καὶ ἠνώρθωσε, οὐδέποτε κατεδίκασεν. Ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς Σαμαρείτας ἔδειξε πολλὴν συμπάθειαν, εὐχαρίστως συνωμίλησε πλησίον τοῦ φρέατος μὲ τὴν ἁμαρτωλὴν αὐτὴν γυναῖκα καὶ μὲ τοὺς συγχωρίους της, τὸν Σαμαρείτην δ' ἀκριβῶς ἔφερον ὡς παράδειγμα εἰς τὴν θαυμασίαν αὐτὴν παραβολὴν, διὰ νὰ διδάξῃ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. Τὸν καθαρισθέντα ὁμοίως λεπρόν Σαμαρείτην ὡς παράδειγμα εὐγνωμοσύνης. Αὐτὰ ὅλα οἱ Μαθηταὶ τὰ ἐλησμόνησαν. Ἔτσι λοιπὸν ἔπρεπε νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτοὺς «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τὸν σώσῃ». Νὰ μὴ προξενήσῃ ζημίαν, ἀλλὰ νὰ δείξῃ πέλαγος ἀγάπης. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ καθῆκον παντὸς χριστιανοῦ, τὸ ὅποιον ἀξιοῖ ὁ Χριστός.

Ἀληθῶς, αὐτὴ ἡ ἱερά καὶ ὕψηλὴ σκέψις πρέπει νὰ καταπνίξῃ πᾶσαν σκέψιν ἐκδικήσεως. Πρέπει νὰ σκεπτώμεθα ἐν τῇ καρδίᾳ μας πῶς νὰ προξενήσωμεν βλάβην εἰς τὸν συνάνθρωπόν μας, τοῦ ὅποιου ἡ θεραπεία τῆς ψυχῆς εἶναι ἐμπεπιστευμένη καὶ εἰς ἡμᾶς; Εἶπον προηγουμένως, ὅτι εἰς τὰς μικρὰς κοινωνίας οἱ ἄνθρωποι συχνότερον περιπίπτουν εἰς τὸ πάθος αὐτὸ τῆς

έκδικήσεως. Ἄλλὰ καὶ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις δὲν βλέπει κανεὶς τὴν ἄλλην πλευρὰν νὰ παρουσιάζεται, τὴν ἄσκησιν δηλαδὴ τῆς ἀγάπης. Δὲν ἔχουν συνείδησιν τῆς ὑποχρεώσεώς του νὰ βοηθῆ ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Δυστυχῶς δὲν παρατηρεῖται αὐτό, ἀλλὰ παρατηρεῖται τοῦτο, ὅτι ἐκάστη ἡμέρα, ἐκάστη ἐργασία μας φανερώνει, ὅτι ἐνεργοῦμεν κάτι μόνον τότε, ὅταν πρόκειται νὰ ἀπολαύσωμεν.

Ἐπιβάλλεται, καὶ δὴ σήμερον κατὰ τοὺς καιροὺς αὐτοὺς τοὺς ὁποῖους διατρέχομεν, τοὺς καιροὺς τῆς ἀνάγκης, νὰ ἐκτελῶμεν τὸ σπουδαιότατον τοῦτο καθήκον, σπάζοντες τὸ ξίφος τῆς ἐκδικήσεως καὶ θάπτοντες τὸ ἀντιχριστιανικὸν αὐτὸ ἐλάττωμα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνωμεν μίᾳ κοινωνίᾳ Θεοῦ, κοινωνίᾳ πιστῶν τέκνων Του, τὴν ὁποῖαν συνδέει μίᾳ πίστις, ἓν βάπτισμα, εἰς Κύριος, ἅτινα παρουσιάζουν τὴν κοινωνίαν ἐκείνην «Οἶκον Θεοῦ».

† Ὁ Λαρίσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΚΥΡΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΝ

Β'

Πάντως ἡ ὑπ' ὄψιν ἐπιστολὴ ἔχει οὕτω.

«Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ὑποφαινομένη ἡμετέρα τάπεινότης, παρουσιαζομένη, ὡς εἰκός, διὰ τῆς παρουσίας της σὰς ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὸ 1797 ἔτος, σκοπεύοντας διὰ ν' ἀπέλθω εἰς τὸ ἁγιόνυμον Ὅρος τοῦ Ἁθωνος, κατὰ περίστασιν καιροῦ τῆς διαπλευσεώς μας, ἔτυχε καὶ προσωρμίσθημεν πρωτίστως εἰς τὴν νῆσον τῆς Σκύρου, τῆς ὁποίας ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωάσαφ ὀνομαζόμενος, πρὸ ὀλίγας ἡμέρας τότε καὶ εἶχε κοιμηθῆ. Οἱ δὲ κάτοικοι ταύτης χριστιανοὶ εἶχον προητοιμασμένους τρεῖς συμπολίτας των, διὰ νὰ ἐκλέξουν ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης θρόνον. Ὅθεν συνελθόντες εἰς ἓν καὶ συσκεφθέντες περὶ τούτου, δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐκλέξουν ἐξ αὐτῶν οὐδένα ἢ μόνον ἐζήτησαν ἐμὲ διὰ νὰ δεχθῶ τὸ τοιοῦτον βᾶρος τῆς Ἀρχιερωσύνης, νὰ χρηματίσω ποιμὴν αὐτῶν, τὸ ὁποῖον τοῦτο διόλου καὶ δὲν εἶχεν ἀπεράσει ἀπὸ τὴν ἰδέαν μου· ἀλλ' οὔτε ἐδέχθη τὴν πρότασιν αὐτῶν ὅταν με ἐζήτησαν, γνωρίζοντας ὅτι ἤμην ἀνίκανος εἰς αὐτὸ τὸ ἀρχιερωσύνης μέγα ἐπάγγελμα καὶ ὅτι εἶχον καὶ τὴν μετάνοιάν μου εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ Ἁθωνος. Αὐτοὶ δὲ πάλιν πολλὰκις δὲν ἔλιπον νὰ με παρακινῶν διὰ νὰ δεχθῶ τὸ βᾶρος τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀναφέροντές μου μάλιστα καὶ περὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ρηθείσης Ἐπισκοπῆς Σκύρου, ὅτι εἰσὶν ἱκανὰ πρὸς ἐξοικονομίαν μου, καὶ ἄλλα πολλὰ μοὶ ἔλεγον,

ὥστε διὰ τῆς πολλῆς παρακλήσεως αὐτῶν πρὸς με, καὶ μᾶλλον οἷς κρίμασιν οἶδεν ὁ προνοητῆς τῶν ἀπάντων θεὸς ἐκλίνα εἰς τὴν αὐτῶν αἴτησιν καὶ ἔδωκα τὴν ὑπόσχεσίν μου, διὰ νὰ ἐπιφορτισθῶ τοῦτο τὸ βᾶρος τῆς ἀρχιερωσύνης.

Ὅθεν δίδοντές μοι ἔγγραφον ἀναφορὰν ἐκ τῆς κοινότητος αὐτῶν πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ Ἐξαρχον τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης Σκύρου, ἀπελθὼν ἐχειροτονήθη παρ' αὐτοῦ. Ἐπιστρέψας δὲ εἶτα εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν ταύτην, εὗρον τὰ πράγματα διαφορετικά, ὅτι τὰ εἰσοδήματα ταύτης τῆς Ἐπισκοπῆς μου δὲν ἦτον ἱκανὰ, ὡς ἀνωτέρω μοὶ ἔλεγον, εἰς τὸ νὰ με διαρκέσουν. Ὅθεν ἀναφέροντας περὶ τούτου πρὸς τοὺς προκρίτους τῆς νήσου, μοὶ ἀπεκρίθησαν, ὅτι θέλει ἔχω δύο νερομύλους καὶ ἓν περιβόλιον τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης διὰ νὰ λαμβάνω τὸ ἐνοίκιον των· ὁμοίως καὶ μερικὰ χωράφια διὰ νὰ τὰ δίδω εἰς τοὺς χριστιανοὺς νὰ μοὶ δίδουν τὸ τρίτον τῶν γεννημάτων αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπιτραχηλίου μου ἤθελεν ἔχω βοήθειαν νὰ διαρκῶμαι.

Ὅθεν, μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς χρόνου, εἶδον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐπιτραχηλίου μου μόλις ἐλάμβανον γρόσια ἑκατὸν πενήντα, ἀρ. 150 καὶ ἐκ τῶν ἄνωθεν χωραφίων ἕως τεσσαράκοντα, ἀρ. 40· ἐκ τούτου ἔλαβον λύπην οὐ μικρὰν καὶ ἀμηχανίαν καὶ μὴ ἔχων ἄλλοτρόπως τί ποιῆσαι ἔγνων νὰ προστρέξω τότε πρὸς τὸν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενόμενον Πατριάρχην κύριον Γρηγόριον (ὅστις εἶχεν ἀπέλθει κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος), διὰ νὰ τῷ ἀναφέρω τὴν κατάστασίν μου, ὁ ὁποῖος, καθὰ φιλάδελφος, ἐλέημον καὶ ὑπερασπιστῆς τῶν πτωχῶν, ὅχι μόνον ἐδέξατο ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ ἠλέησέ με, καὶ ἀπέστειλεν εἰς τινὰς Ἀρχιερεῖς διὰ νὰ με κυβερνήσουν, δίδωντάς μου ἐν ταύτῳ καὶ τὴν τῶν Ψαρρῶν Ἐξαρχίαν, εἰς ἣν καὶ διέτριψα χρόνους τέσσαρας καὶ τοιοῦτοτρόπως εὗρον ἀνακουφισμὸν εἰς τινὰ χρέη μου, ὥστε καὶ τὴν οἰκίαν τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης παλαιὰν οὖσαν ἀνάκτισσα καὶ μερικὸς ἀμπελώνας ἐδιόρθωσα καὶ ἐν ἐρημονήσιον ταύτης τῆς ἐπισκοπῆς ἀπέχον τῆς ξηρᾶς μῆλιον ἐν ἡνοιξίαν τὸν αὐτοῦ τόπον καὶ οἰκίας καὶ στέρνα ἐν αὐτῷ ἐκ νέου ἐποίησα καὶ ἐπροίκισα μ' ὄλα τὰ ἀναγκαῖα καὶ χρεῖώδη καὶ με ζῶσα διὰ νὰ καλλιεργῆται ὁ τούτου τόπος καὶ σπειρεται εἰς ὄφελος τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης, διὰ τὰ ὁποῖα ταῦτα ὄλα ὁποῦ ἐποίησα καὶ ἄλλα πλείονα ἐξώδευσα ἐξ ἰδίων μου γρόσια δεκατρεῖς χιλιάδας ἀριθ. 13.000, κατὰ τὸ ἀνά χεῖρας περὶ τούτων ἔγγραφον.

Κοντὰ εἰς ταῦτα τὰ διατρέξαντα συνέβη τότε εἰς τὴν ἀρχὴν ὁποῦ ἐψηφίσθη Ἀρχιερεὺς ταύτης τῆς νήσου Σκύρου, διὰ νὰ εὔρεθῶν καὶ τινες ὁμολογίαι χρεωστικαὶ χιλίων διακοσίων γροσίων, ἀρ. 1200 τοῦ πρωκατόχου μου εἰρημένου Ἰωάσαφ, περὶ τῶν ὁποίων μοὶ εἶχον ἀναφέρει οἱ ἐπαρχιώται μου, ὅτι εἶναι ἀυλικὸν

χρέος τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης· καὶ ἀπατηθεὶς κατὰ τοῦτο ἐγὼ ὑπέγραψα αὐτάς καὶ ἐπλήρωνα ὀκτὼ χρόνους τοὺς τόκους αὐτῶν. Τοῦτο μαθὼν ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ ἔξαρχος ταύτης τῆς Ἐπισκοπῆς μοὶ ἐδήλωσε κατὰ τὸ ἀνά χεῖράς μου ἔγγραφόν του, ὅτι ἐποίησα κακῶς εἰς τοῦτ' αὐτό, καθότι ταῦτα δὲν εἶναι τῷ ὄντι ἀυλικά τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης χρέη, ἀλλ' εἶναι ἴδια τοῦ πρωκατόχου μου Ἰωάσαφ. Ὅθεν δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τοῦ νὰ φανερώσῃ περὶ τούτου τοῦ χρέους καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Σύνοδον, ἣτις μὲ εἶχε διατάξει κατὰ τὴν ἀνά χεῖράς μου Συνοδικὴν τῆς ἐπιστολῆν, ὅτι νὰ μὴν ἀποκριθῶ τὰ τοιαῦτα χρέη, καθότι εἶναι ἄδικον εἰς τὴν ταπεινὴν ταύτην ἐπισκοπὴν νὰ ἀποκρίνηται ταῦτα καὶ ζημιούνται, ἀλλὰ μάλλον νὰ ἀποκριθοῦν ταῦτα οἱ κληρονόμοι τοῦ πρωκατόχου μου Ἰωάσαφ. Ὅμοίως διετάττοντο οἱ ἐπαρχιώται μου καὶ παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρογένους διερμηνευτοῦ, ὅτι περὶ τοῦ τοιούτου χρέους νὰ μὴ μὲ ἐνοχλοῦν κατὰ τὸ ἀνά χεῖράς μου ἔγγραφόν του· οὗτοι ὁμῶς περιμένον πότε ἐγὼ νὰ λειτουργήσω τὸ κοινὸν χρέος τοῦ θανάτου καὶ οὕτως νὰ συλλάβουν τοὺς συγγενεῖς μου, διὰ νὰ τοῖς ἀποκριθοῦν τὰ εἰρημένα χίλια διακόσια γρόσια, ἀρ. 1200.

Σὺν τούτοις πρὸ εἴκοσιν ἤδη χρόνων, ἤρξαντο οἱ ἐπαρχιώται μου οὗτοι νὰ λαμβάνουν παρ' ἐμοῦ ἐκ διαλημμάτων δανειακῶς χρήματα διὰ χρεῖαν τοῦ τόπου τῶν, ὥστε ἔγινεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ληφθέντων παρ' αὐτῶν χρημάτων εἰς πέντε χιλιάδες, ἀρ. 5000, διὰ τὰ ὁποῖα μόλις πρὸ δώδεκα ἤδη χρόνων μοὶ ἔδωκαν ἔγγραφόν των χρεωστικὴν ὁμολογίαν· ἄχρι τοῦδε ὁμῶς δὲν ἔλαβον παρ' αὐτῶν οὔτε διάφορον τούτων τῶν χρημάτων, οὔτε κεφάλαιον αὐτῶν, ἀλλὰ διατελῶ κατὰ τε τοὺς παρελθόντας χρόνους τῆς γενικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἤδη ὑπὸ μεγάλην δυστυχίαν· ὅτι ἔνεκα τῶν πειρατῶν ἐζημιώθη οὐ μόνον τῶν εἰσοδημάτων μου, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὀλίγον ὅπου προσήλπιζον ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου· ὅθεν εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν μεγάλην περὶ τῆς δυστυχίας μου.

Δὲν ἐξαρκεῖ δὲ τοῦτο εἰς ἐμέ, ἀλλ' ἦλθε καὶ ἡ ἀυταδέλφη μου μὲ τὰ τέκνα τῆς διασωθεῖσα ἐκ τῆς πατρίδος τῆς ἀπὸ τὴν ἔφοδον τῶν ἐχθρῶν καὶ τοιοῦτοτρόπως παραμένουσα τὴν θρέφω ἤδη ὀκτὼ χρόνους μὲ ἐξοδὰ μου ἀδιάκοπα· ὅθεν ὡς εἶπον εὐρίσκομαι ὑπὸ μεγάλην ἀνάγκην καὶ δυστυχίαν· καὶ ἐπειδὴ ἡ ρηθεῖσα αὕτη αὐταδέλφη μου πρὸ τῆς γενικῆς ἐπαναστάσεως οὔσα εἰς τὴν πατρίδα μου ἦτον εὐκατάστατος, εἶχε δανείσει πρὸς τοὺς ἐπαρχιώτας μου ὀκτὼ χιλιάδες καὶ ἑννεακόσια ἐξήντα γρόσια, ἀρ. 8960 καὶ ἄχρι τοῦδε δὲν ἔλαβε παρ' αὐτῶν οὐδέν· παρεκάλεσα πολλάκις αὐτοὺς διὰ νὰ τῇ δίδουν κατ' ἔτος ἕν ὀλίγον πρὸς παρηγορίαν τῆς ἢ χάριν ἐλέους νὰ μετέλθουν τοῦτον τὸν τρόπον πρὸς αὐτὴν τὴν δυστυχίαν διὰ νὰ ἐξοικονομηται εἰς τὰς

ἀνάγκας τῆς, ἀλλ' οὐδὲ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἠθέλησαν διὰ νὰ πεισθοῦν.

Ὅθεν ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ἤδη ἔφθασα εἰς γῆρας βαθὺ καὶ πάσχω κατὰ τὸ σῶμα καὶ σχεδὸν ἔμεινα ὡς ἕνα σκάφος ἀνεπιτήδειον, περιφέρω δὲ ἐν αὐτῷ καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ συνειδότητος, διὰ τὰς ἐλεημοσύνας ὅπου ὡς προεῖπον ἐσύναξα παρὰ τῶν φιλοθέων Ἀρχιερέων, τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου κυρίου Γρηγορίου καὶ ἔδωκα ταύτας πρὸς τοὺς εἰρημένους ἐπαρχιώτας μου εἰς γρόσια δηλονότι πέντε χιλιάδες, ἀρ. 5000 καὶ ἄχρι τοῦδε δὲν ἠμπορῶ νὰ λάβω παρ' αὐτῶν οὐδὲ ὀβολὸν διὰ νὰ ἀποκριθῶ καὶ ἐγὼ τόσῳ τὸ ἰδιαίτερόν μου χρέος, ὅσον καὶ τὸ τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης ἀυλικὸν ὅπου χρεωστῶ δύο ἤμισυ χιλιάδες γρόσια, ἀρ. 2500, διὰ τὰ ὁποῖα μετὰ θανάτόν μου ἀκολουθεῖ νὰ κρίνωμαι καὶ κατηγορῶμαι παρὰ τῶν χρεοφειλέτων μου.

Διὰ τοῦτο προστρέχω εἰς τὴν θεοσυντήρητον προστασίαν τῆς Κυβερνήσεώς τῆς, ἣτις ῥεῖει καθ' ἐκάστην εἰς ἄπασαν τὴν χριστιανικὴν Ἐπικράτειαν δαψιλῶς τὰ ἐλέη καὶ βοηθείας τῆς καὶ παρακαλῶ ἐνθέρμως, ἵνα δῶ καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἤδη εἰς τὰς εὐκλεεῖς ἡμέρας τῆς χειρὸς ἐλέους καὶ βοηθείας, καὶ διατάξῃ κατὰ τὸ φιλοδίκαιόν τῆς εἰς τὸ νὰ μᾶς δίδουν οἱ ἐπαρχιώται μας χριστιανοὶ τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον ἀνά γρόσια χίλια, ἀρ. 1000, ἵνα μέσον τούτων ἦθελε δυνηθῶμεν νὰ ἐξοικονομῶμεν τὰς ἀνάγκας μας καὶ ἀποκρινώμεθα καὶ τὰ χρέη μας, ἅτινα ἀπὸ τῶν καιρικῶν περιστάσεων καὶ ἐκ τῆς συνεχούσης με δυστυχίας δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξοφλήσω καὶ ν' ἀποκαταστήσω ἐλευθέραν τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην, διὰ τὴν ὁποῖαν ὡς προεῖπον ἠγωνίσθη ἀνέκαθεν καὶ κατεξώδευσα τὴν ὄλην μου κατάστασιν, διὰ νὰ ὠφεληθῇ οὐ μόνον αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι μεταγενέστεροι ἀρχιερεῖς καὶ νὰ μὴ δοκιμάσουν, ὅσα ἐγὼ ὑπέφερον.

Ὅμοίως παρακαλεῖσθε, ἵνα διατάξῃτε νὰ δίδονται παρὰ τῶν ἐπαρχιωτῶν μου καὶ πρὸς τὴν προρηθεῖσαν αὐταδέλφην μου τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον, ἀνά γρόσια πεντακόσια, ἀρ. 500 διὰ τὰς ὀκτὼ χιλιάδας καὶ ἑννεακόσια ἐξήντα γρόσια ἀρ. 8960 ὅπου τῇ χρεωστοῦν, διὰ νὰ παραμυθῆσθαι καὶ αὕτη τὴν ἄκραν πτωχείαν καὶ δυστυχίαν τῆς.

Καὶ εἴθε ἡ παγκρατὴς χεὶρ τοῦ πανυψίστου Θεοῦ διαφυλάξοιτο αὐτὴν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, χαριζομένη αὐτῇ καὶ τὸ ζῆν πολυετές, ἔντιμον, ἔνδοξον, ἀκλόνητον, νικητικὸν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως εἰς ἡμῶν ἐξαιρέτως καὶ παντὸς τοῦ Γένους ἡμῶν καύχημα καὶ βοήθεια.

Μένουμεν δὲ μ' ὄλον τὸ προσῆκον σέβας ὡς ὑποσημειούμεθα.

Ἐν Σκύρῳ τῇ 22 Μαρτίου 1829

Ὁ Σκύρου Γρηγόριος ».

† Ὁ Ταλαντίου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΑΙ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τὸ σπίτι εἶναι ἕνας βασικός θεσμός, ἀπὸ τοὺς πρώτους, ποὺ ἰδρύθηκαν ἀπὸ τὸν Δημιουργόν. Ὅταν ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν Ἀδάμ, εἶπε: «Οὐ καλὸν ἔστιν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον». Ὡς ἐκ τούτου ἐπλασε τὴν Εὐάν καὶ ὥρισε, ὅπως οἱ ἔκγονοί των ἀναπτυχθοῦν εἰς λαὸν μέγαν καὶ κατακυριεύσουν τὴν γῆν.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ πρέπει νὰ εἶνε ἡ πλησιεστέρα πρὸς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ οὐρανοῦ· πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὴν ἀσφάλειαν τῆς κοινωνίας καὶ τὸ στήριγμα τῆς Πολιτείας· πρέπει νὰ εἶνε μιὰ βασις εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ ἁμαρτωλοῦ αὐτοῦ κόσμου.

Ἄς εἴμεθα καλοὶ εἰς τὸ σπίτι. Τὸ σπίτι χωρὶς Χριστὸν θὰ γίνῃ μιὰ κόλασις ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπην Του, ὑπερισχύουσιν εἰς τὰς καρδίας ὄλων, ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ παράδεισος τοῦτ' αὐτό.

Διατὶ ὅμως σχολιάζομεν αὐστηρὰ καὶ πικρὰ τοὺς ἀγαπητοὺς μας καὶ εὐρίσκομεν ὄλα καλὰ εἰς ἐκείνους, ποὺ εἶνε ἔξω ἀπὸ τὸν οἰκογενειακὸν μας κύκλον; Εἶνε πραγματικὰ θλιβερόν νὰ βλέπωμεν παιδιὰ νὰ φέρωνται εὐγενικώτατα καὶ καλὰ πρὸς τοὺς γείτονάς των, ἀλλὰ ἄσχημα πρὸς τὴν οἰκογένειάν των. Εἶνε ἐπίσης λυπηρόν νὰ βλέπωμεν τὸν ἄνδρα νὰ φυλάττῃ ὄλα τὰ μειδιάματά του διὰ τὰς ἄλλας γυναῖκας, ἀλλὰ νὰ εἶναι ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὴν ἰδικὴν του γυναῖκα, τὴν ὁποίαν, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὑποσχέθηκε νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ περιθάλπῃ, ὅπως τὸν ἑαυτὸν του.

Ἐν τούτοις τὸ σπίτι ἡμπορεῖ νὰ εἶνε ἕνας παράδεισος. Καὶ αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ μόνον διὰ τῆς συνεργασίας τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκας εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν παιδιῶν των. Σήμερον ὅμως ὁ ἐχθρὸς κάθε δικαιοσύνης μεταχειρίζεται κάθε μέσον, διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ σπίτι.

Πολλὰ σπίτια διαρρέουν ὄχι μόνον λόγῳ θανάτου, ἀλλ', ὅπερ χειρότερον, λόγῳ ἀπιστίας καὶ διαζυγίου. Συνεπῶς ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότητα αὐξάνει πολὺ καθ' ἡμέραν. Ἀγῶρια καὶ κορίτσια, προτοῦ ἀκόμη κλείσουν τὰ εἰκοσὶ των χρόνια, περιπλέκονται εἰς κάθε εἶδος κακουργημάτων: ληστείας, κλοπῆς, ἀνηθικότητος καὶ κάποτε καὶ φόνου.

Βεβαίως εἰς τοιαύτας περιπτώσεις οἱ πραγματικοὶ χριστιανοὶ πρέπει νὰ δίδουν μεγαλυτέραν προσοχὴν εἰς τὴν ἀπὸ τὸ σπίτι των ἐπίδρασιν καὶ νὰ φροντίζουν εἰς τὸ νὰ ἀναπτύξουσιν στερεοὺς χριστιανικοὺς χαρακτήρας.

Ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης εἶνε μιὰ ἀπειλὴ εἰς τὴν γενεάν μας. Εἰς μερικὰς πόλεις τίθενται αὐστηρότατοι περιορισμοὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὸ κακόν. Ἀλλὰ τὰ μέτρα αὐτὰ

δὲν κτυποῦν τὸ κακόν εἰς τὴν ρίζαν του. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ αἰτία τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἡμπορεῖ νὰ εὑρεθῇ εἰς τὰ σπίτια. Ὑπεύθυνοι εἶνε οἱ γονεῖς καὶ οἱ κηδεμόνες. Τὸ περισσότερο κακόν ὀφείλεται εἰς τὴν πατρικὴν καὶ μητρικὴν ἐγκληματικότητα.

Ἡ ἔλλειψις τῆς ἀγάπης καὶ ἡ ἀποξένωσις τῶν καλῶν αἰσθημάτων ἔχουν φέρει τὸν χωρισμὸν πολλῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Μὴ εἰλικρινεῖς ὑποσχέσεις πρὸ τοῦ Ἁγίου Βήματος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ἔχουν καταλήξει εἰς τὰ διαστήρια τῶν διαζυγίων. Ἡ ἀτυχία αὐτὴ ἔκαμε πολλὰ παιδιά νὰ παρεκκλίνουν καὶ νὰ ἐξοκείλουν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Διεζευγμένοι γυναῖκες καὶ χῆραι ἠναγκάσθησαν νὰ ζητήσουν ἐργασίαν, διὰ νὰ προστατεύσουν καὶ νὰ θρέψουν τὰ παιδιά των. Αἱ μητέρες αὐταὶ εἶνε ἄξια συμπαθείας καὶ βοηθείας εἰς τὰς ἠρωϊκάς των προσπάθειας. Πολλοὶ ὅμως ἄλλαι γυναῖκες ἔχουν παραμελήσει τὴν φροντίδα τῶν παιδιῶν των, διὰ νὰ ἀπασχοληθοῦν εἰς κάποιο εἶδος ἐμπορικῆς ἐργασίας.

Συνεπῶς, ὡς ἐκ τῆς παραμελήσεως αὐτῆς τοῦ σπιτιοῦ, χιλιάδες παιδιῶν, καὶ κοριτσιῶν ἔχουν ἀφεθῇ νὰ γυρνοῦν εἰς τοὺς δρόμους, ὄχι μόνον κατὰ τὰ ἀπογεύματα, ἀλλὰ, συχνὰ, καὶ κατὰ τὰ βράδυα ἕως τὰ μεσάνυκτα, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὰ παιγνίδια τὰ ἐλεύθερα, εἰς τὰς εὐθυνὰς καὶ τὰς ἐξευτελιστικὰς διασκεδάσεις.

Δὲν θὰ παρεξηγούμην ἴσως, ἐάν τὴν στιγμήν αὐτὴν κατηγορήσω τοὺς γονεῖς ὡς τοὺς κύριους ὑπευθύνους τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος, διότι (α) παραμελοῦν τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν των, διότι (β) δίδουν εἰς αὐτὰ κακὸν παράδειγμα, διότι (γ) μαλώνουν ἐνώπιόν των ἄνδρας καὶ γυναῖκα, διότι (δ) δὲν τοὺς δίδουν καλὸν καὶ ἥσυχον σπίτι, διότι (ε) δὲν θρησκευοῦνται.

Τὸ νὰ κάμῃ κανεὶς σήμερον τὸ σπίτι τόπον μαθήσεως καὶ τόπον ζωῆς καλῆς εἶνε δυσκολώτερον παρ' ὅ,τι ἦτο ἄλλοτε, πρὸ μιᾶς γενεᾶς. Αἱ συγκρουόμεναι δυνάμεις τῆς «μηχανοποιημένης» ἐποχῆς, ἡ κατωτέρα ἠθικὴ καὶ ἡ ἔλλειψις πειθαρχίας εἶνε ὑπεύθυνα τῆς ἀταξίας, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα σήμερον.

Οἱ κινηματογράφοι τῆς σήμερον, —πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς διαπραγματευόμενοι τὸ κακούρημα, — ἐπιδρῶν πολὺ ἄσχημα εἰς τὸ ἀδύνατο μυαλὸ τῶν νέων. Πολλοὶ νέοι καὶ νέαι ὠμολόγησαν τελευταίως, ὅτι τὸν τύπον τῶν κακουργημάτων των τὸν ἐπῆραν ἀπὸ τὴν σκηνήν.

Τὸ ἴδιον θὰ ἔλεγα καὶ διὰ τὸ ραδιόφωνον, τὸ ὁποῖον ἀσκεῖ μεγίστην ἐπίδρασιν διὰ τὸ καλὸν ἢ διὰ τὸ κακόν. Πρὸ μηνὸς 4 παιδιά, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ἦτο 17 ἐτῶν ὠμολόγησε πρὸ τοῦ Δικαστοῦ, ὅτι ἤνοιξεν ἕν χρηματοφυλάκιον, ὅπως ἀκριβῶς ἤκουε περὶ αὐτοῦ εἰς περιγραφὰς ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον.

Μεγάλον κακόν κάμνουν καὶ τὰ βιβλία, ποὺ

περιγράφουν ἐγκλήματα. Καί ναι μὲν καὶ τὰ βιβλία αὐτὰ λέγουν εἰς τὰς τελευταίας τῶν σελίδας, ὅτι τὸ κακὸν εἰς τὸ τέλος τιμωρεῖται, ἀλλὰ, συνήθως, οἱ νεαροί, ὅταν διαβάζουν τὰ βιβλία αὐτά, δὲν διαβάζουν ποτὲ τὸ τέλος τῶν.

Πάντως ἡ λύσις δὲν εἶναι εὐκολος, ἀλλ' εἶνε βασική. Ζητεῖ, ὅπως ἕνας ὑψηλότερος τύπος ἠθικῶν ἀρχῶν χρησιμοποιηθῆ εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν μας. Αἱ λύσεις αὐταὶ ἤμποροιν νὰ προέλθουν μόνον ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσιν, θρησκευτικὴν καὶ λαϊκὴν. Αἱ λύσεις αὐταί, αἱ ἀλλαγαί, πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενον καὶ ὁ σκοπὸς κάθε ἐκκλησίας, κάθε σχολείου καὶ κάθε σπιτιοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα μας καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν κάθε ἄτομον πρέπει νὰ ὑποβοηθῆται καὶ νὰ διατηρηθῆ τὰ ἰδρύματά αὐτά· διότι μόνον διὰ μέσου αὐτῶν θὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ ἐπιτυχία. Διὰ μέσου αὐτῶν διαβιβάζεται ὁ σπινθὴρ, ὁ ὁποῖος ἀνάπτει εἰς τὰς καρδίας τῶν πραγματικῶν πολιτῶν ἐν βαθύτερον αἴσθημα εὐθύνης διὰ νὰ κρατηθῆ μὴ καλυτέρα Ἑλλάς.

Δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε καιρὸς διὰ τοὺς γονεῖς, ποὺ διαβάζουν τὰς γραμμὰς αὐτάς, νὰ ἀνανήψουν ἐμπρὸς εἰς τοὺς κινδύνους, ποὺ ἐπαπειλοῦν τρομερὰ τὰ παιδιὰ τῶν, διὰ μέσου τῶν κινηματογράφων, τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας;

Ὁ Θεὸς μᾶς θεωρεῖ ὑπευθύνους διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν μας ἐπηρεάζεται καὶ σχηματίζεται ἀπὸ τοιαῦτα μέσα. Πιτσοβοῦργον

Ὁ Νύσσης ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἡ ΘΥΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΕΝ Τῆ, ΑΝΑΤΟΛΙΚῆ, ΟΡΘΟΔΟΞῶ, ΛΑΤΡΕΙΑ,

Ἡ ρωμαιοκαθολικὴ λειτουργικὴ κίνησις διακηρύττουσα, ὅτι ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ προσφέρει καὶ ἑαυτὴν ἡ ὅλη ἐκκλησία, ἡ ἀποτελοῦσα τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐπαναλαμβάνει διδασκαλίαν, ἀναπτύχθεισαν ἐν τῇ Δύσει κυρίως ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου. «Ὁλόκληρος ἡ λελυτρωμένη πόλις, λέγει ὁ ἱερὸς ἀνὴρ, τουτέστιν ἡ σύναξις ἡ ἡ κοινωμία τῶν ἁγίων προσηνέθη εἰς τὸν Θεὸν ὡς θυσία μας διὰ τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως, ὅστις προσέφερεν ἑαυτὸν ἐν μορφῇ δούλου εἰς τὸν Θεὸν ἐν τῷ ὑπὲρ ἡμῶν παθήματι του, ἵνα καταστῶμεν μέλη τῆς ἐνδόξου ταύτης κεφαλῆς». «Αὕτη εἶνε ἡ θυσία τῶν χριστιανῶν: Ἡμεῖς ὄντες πολλοὶ εἴμεθα ἐν σῶμα ἐν τῷ Χριστῷ. Καὶ αὕτη ὡσαύτως εἶναι ἡ θυσία, τὴν ὁποῖαν συνεχῶς ἐπιτελεῖ ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ θυσιαστηρίου, ὅπερ εἶνε γνωστὸν εἰς τοὺς πιστοὺς, καὶ ἐν τῇ ὁποῖᾳ θυσία διδάσκει, ὅτι καὶ αὕτη προσέφερεν ἑαυτὴν ἐν τῇ προσφορᾷ, τὴν ὁποῖαν ἀναπέμπει εἰς τὸν

Θεόν»¹. «Προσλαβὼν δὲ δούλου μορφήν (ὁ Κύριος) ἀπέβη ὁ μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς... Οὕτω δὲ εἶνε συγχρόνως ὁ ἱερεὺς ὁ προσφέρων, ἀλλὰ καὶ τὸ θῦμα τὸ προσφερόμενον». Ἡ θυσία δὲ αὕτη τοῦ Χριστοῦ «εἶνε ἡ θυσία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποῖα οὕσα Σῶμα αὐτοῦ μανθάνει νὰ προσφέρῃ καὶ ἑαυτὴν δι' αὐτοῦ»². Καὶ ἀλλαχοῦ³ ἀπευθυνόμενος, ὡς εἶπομεν, εἰς τοὺς νεοφωτιστοὺς, κηρύττει πρὸς αὐτοὺς: «Ἀφ' οὗτου εἶσθε τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ μέλη αὐτοῦ, τὸ μυστήριον τοῦ ἑαυτοῦ σας πρόκειται ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ Κυρίου τὸ μυστήριον τοῦ ἑαυτοῦ σας λαμβάνετε».

Ταῦτα ὁ Αὐγουστίνος. Ἄλλ' ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Hebert⁴, θὰ ἦτο πλάνη νὰ νομισθῆ, ὅτι ὁ Αὐγουστίνος ὑπῆρξεν ὁ μοναδικὸς καὶ ἀποκλειστικὸς εἰσηγητὴς τῆς διδασκαλίας ταύτης. Ἡ Ἐπίκλησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς καθαγιασμὸν τῶν τιμῶν δῶρων εἰς τὰς λειτουργίας, τὰς μὴ ἀνηκούσας εἰς τὸν ρωμαϊκὸν τύπον, εἶνε ἰκεσία οὐ μόνον πρὸς καθαγιασμὸν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, ἀλλὰ καὶ πρὸς καθαγιασμὸν τῶν πιστῶν. Καλεῖται τὸ ἅγιον Πνεῦμα νὰ καταπεμφθῆ «ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα». Πάντοτε δὲ ἡ Ἐπίκλησις αὕτη ἐπακολουθεῖται μετὰ περιλήψεως τινος τῶν καρπῶν τῶν ἐκ τῆς θείας Κοινωνίας. Οὕτως ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ Χρυσοστόμου εὐθύς μετὰ τὴν εὐλογίαν τῶν τιμῶν δῶρων, ὁ ἱερεὺς ἐξακολουθεῖ ἐπευχόμενος: «Ὡστε γενέσθαι τοῖς μεταλαμβάνουσιν εἰς νηψιν ψυχῆς, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, εἰς κοινωμίαν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, εἰς βασιλείας οὐρανῶν πλήρωμα, εἰς παρρησίαν τὴν πρὸς σέ, μὴ εἰς κρίμα ἢ εἰς κατάκριμα». Καὶ ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ Ἰακώβου: «Ἴνα γένηται πᾶσι τοῖς ἐξ αὐτῶν μεταλαμβάνουσιν εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον, εἰς ἁγιασμὸν ψυχῶν καὶ σωμάτων, εἰς καρποφορίαν ἔργων ἀγαθῶν, εἰς στηριγμὸν τῆς ἁγίας σου καθολικῆς ἐκκλησίας, ἣν ἐθεμελίωσας ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἵνα πύλαι ἔδου μὴ κατισχύσωσιν αὐτῆς». Καὶ ἐπακολουθεῖ κατὰ κανόνα εἰς πάσας τὰς λειτουργίας τῆς Ἀνατολῆς μακρὰ μεσιτευτικὴ ἰκεσία ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως, ἀναγιγνωσκόμενων καὶ τῶν διπτύχων ζώντων τε καὶ τεθνεώτων. Σαφῶς λοιπὸν ἡ ἐπίκλησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος δὲν ἀποβλέπει μόνον εἰς τὸν καθαγιασμὸν τῶν τιμῶν δῶρων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν καθαγιασμὸν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλ' ὁ Hebert ἐσημείωσεν ἰδιαιτέρως, ὅτι εἰς τὰς ἑλληνικὰς λειτουργίας ὑπάρχουσιν ἄρκετὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ὑπενθυμίζουσι τὸ πε-

1. De civit x, 6.

2. Αὐτοθ. X, 20

3. Sermo 272, Migne P.L. 38, 1247.

4. Ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 79.

ρίφημον ἐκεῖνο χωρίον τῆς πρὸς Ῥωμαίους (ιβ' 1-2), ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ θεῖος Παῦλος παρακαλεῖ τοὺς χριστιανούς, ἵνα «παραστήσωσι τὰ σώματα αὐτῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν αὐτῶν». Εἰς πλείστα παράλληλα τῶν ἀναφορῶν τοῦ Βασιλείου, τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Σεραπίωνος καὶ τοῦ Μάρκου εὐρίσκομεν φράσεις τοιαύτας: «θυσίαν ζῶσαν», «λογικὴν λατρείαν» συνδεδασμένως μετὰ τῆς φράσεως «ἀναίμακτον προσφορὰν ἢ λατρείαν». Ἡ ἐκδοχὴ δὲ ὅτι ὀλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ δέον νὰ εἶνε προσφορὰ καὶ θυσία πρὸς τὸν Θεόν, ἀποτελεῖ τὴν θεμελιώδη βάσιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ ἔννοια τῆς θείας Εὐχαριστίας κατὰ τοὺς Πατέρας· ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ εἶνε ἡ ζωοποιὸς ψυχὴ τῆς ὅλης λατρείας τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ζωτικὸν καὶ ἀπαραίτητον κέντρον εἶνε ἡ θεία Εὐχαριστία, ταύτης δὲ ἀποκορύφωμα καθίσταται ἡ ὑπὸ τῶν μετασχόντων τῆς λατρείας πιστῶν θεία κοινωνία, «ἵνα ἐν καθαρῷ συνειδότη τῶν θεῶν τούτων μεταλαμβάνοντες ἁγιασμάτων καὶ ὑπ' αὐτῶν ζωοποιούμενοι ἐνωθῶσιν αὐτῷ τῷ Χριστῷ»¹ καὶ σχῶσιν τὸν Χριστὸν κατοικοῦντα ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν»². Οὕτω ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ, ἀφοῦ ἐπετελέσθη ἡ ἀνάμνησις καὶ ἀναπαράστασις τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ, αὐτὸς ὁ Κύριος μεταδίδουσι «τῇ κραταίᾳ αὐτοῦ χειρὶ» τοῖς λειτουργοῖς καὶ «δι' αὐτῶν παντὶ τῷ λαῷ»³ τὸ μυστήριον τῆς θυσίας Του ἐνώνει τοὺς πάντας μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ προσφορᾷ Του, ἐν ᾗ εἶς καὶ ὁ Αὐτὸς ὁ μόνος εἶνε «ὁ προσφέρων καὶ προσφερόμενος καὶ προσδεχόμενος καὶ διαδιδόμενος»⁴. Συντελεσθείσης τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ τῆς κοινωνίας τῶν ἐπουρανίων καὶ ζωοποιῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων, ἀπευθύνεται τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν ἐν οὐρανοῖς Κεφαλὴν αὐτοῦ λέγον: «Τετέλεσται, ὅσον εἰς τὴν ἡμετέραν δύναμιν τὸ τῆς σῆς οἰκονομίας μυστήριον· ἔσχομεν γὰρ τοῦ θανάτου σου τὴν μνήμην· εἶδομεν τῆς ἀναστάσεώς σου τὸν τύπον· ἐνεπλήσθημεν τῆς ἀτελευτήτου σου ζωῆς· ἀπηλαύσαμεν τῆς ἀκένωτου σου τρυφῆς»⁵.

Πόσον δὲ ἐγκεχαραγμένη βαθέως καὶ ἀναλωιώτως παρέμεινεν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ ἡ ἔννοια αὐτῆ τῆς λατρείας καὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο

τῆς ἐν τῇ θυσίᾳ τῆς Εὐχαριστίας προσφορᾶς, φαίνεται ζωηρότερον κατὰ τὰς μετὰ πολλοὺς αἰῶνας ἀποπείρας μεταγενεστέρων θεολόγων καὶ συγγραφέων τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τοῦ νὰ διεξηγήσωσιν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν πλῆρωμα τὴν σημασίαν τῶν ἐν τοῖς μυστηρίοις τελουμένων, ποιούμενοι πολλακίς οὐ μόνον χρῆσιν ἀλλὰ κατάχρησιν τῆς ἀλληγορίας.

Οὕτω ὁ κατὰ τὸν ἸΔ' αἰῶνα διαπρέψας Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, ὁμιλῶν περὶ τῆς θείας λειτουργίας καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ τελουμένου μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας ὑποστηρίζει ὅτι «τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ σημαίνεται μὲν διὰ τῆς θυσίας αὐτῆς· σημαίνεται δὲ καὶ διὰ τῶν πρὸ τῆς θυσίας καὶ τῶν μετὰ τὴν θυσίαν τελουμένων καὶ λεγομένων. Ἡ μὲν γὰρ θυσία τοῦ θανάτου αὐτοῦ καταγγέλλει καὶ τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν ἀνάληψιν... Τὰ δὲ πρὸ τῆς θυσίας τὰ πρὸ τοῦ θανάτου, τὴν παρουσίαν, τὴν ἀνάδειξιν, τὴν τελείαν φανέρωσιν. Τὰ δὲ μετὰ τὴν θυσίαν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς, τὴν τοῦ Πνεύματος εἰς τοὺς ἀποστόλους κάθοδον...»¹. «Καὶ ἔστιν ἡ πᾶσα μυσταγωγία καθάπερ τις εἰκὼν μία, ἐνός σώματος τῆς τοῦ Σωτῆρος πολιτείας, πάντα αὐτῆς τὰ μέρη, ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα τάξιν καὶ ἀρμονίαν ἄγουσα»².

Ὁ δὲ κατὰ αἰῶνα σχεδὸν ἕνα μεταγενεστερος τοῦ Καβάσιλα ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Συμεὼν, περὶ τῆς τελετῆς τῆς προσκομιδῆς τῆς ἐν τῇ προθέσει τελουμένης τὸν λόγον ποιούμενος καὶ τὰ κατ' αὐτὴν διεξηγούμενος, παρέχει ὡς λόγον τῆς ἐξαγωγῆς τῶν μερίδων καὶ τῆς παρὰ τὸν καθαγιασθῆσόμενον ἄρτον ἢ ἄμνὸν τοποθετήσεως αὐτῶν, «ἐπειδὴ τῇ θυσίᾳ ταύτῃ τῇ ἱερᾷ πάντες ὁμοῦ ἄγγελοι τε καὶ ἄνθρωποι ἅγιοι καὶ ἡνώθησαν τῷ Χριστῷ καὶ ἐν αὐτῷ ἡγιασθησαν καὶ τούτῳ ἡμᾶς ἐνοῦσι». «Διὰ τοῦτο δὲ τοῦ θεοῦ τύπου καὶ τοῦ ἔργου τῆς ἱερᾶς προσκομιδῆς, τὸν Ἰησοῦν αὐτὸν καὶ τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ μίαν πᾶσαν ὀρώμεν, μέσον (ἐν τῷ δισκαρίῳ) αὐτὸν τὸ ἀληθινὸν φῶς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον κεκτημένην καὶ φωτιζομένην ὑπ' αὐτοῦ καὶ συνεχομένην. Αὐτὸς μὲν γὰρ διὰ τοῦ Ἄρτου μέσον ἐστίν. Ἡ Μήτηρ δὲ διὰ τῆς μερίδος ἐκ δεξιῶν. Ἄγιοι δὲ καὶ ἄγγελοι ἐξ ἀριστερῶν. Ὑποκάτω δὲ ἅπαν τῶν αὐτῷ πιστευσάντων τὸ εὐσεβὲς ἄθροισμα. Καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ μέγα μυστήριον. Θεὸς ἐν ἀνθρώποις καὶ Θεὸς ἐν μέσῳ θεῶν θεουμένων ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν ὄντως Θεοῦ σαρκωθέντος ὑπὲρ αὐτῶν. Καὶ τοῦτο ἡ μέλλουσα βασιλεία καὶ τῆς αἰώνιου ζωῆς τὸ πολίτευμα, Θεὸς μεθ' ἡμῶν, ὀρώμενός τε καὶ μεταλαμβάνόμενος»³.

1. Εὐχὴ μετὰ τὸ ἀποτεθῆναι τὰ ἅγια ἐν τῇ ἁγίᾳ τραπέζῃ τῆς λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων.

2. Ἐκ τῆς ἀντιστοίχου εὐχῆς τῆς λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου.

3. Ἐκ τῆς εὐχῆς τῆς Ὑψώσεως τῆς Λειτουργίας τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Βασιλείου καὶ τῶν Προηγιασμένων.

4. Ἐκ τῆς εὐχῆς τοῦ Χερουβικικοῦ.

5. Τελευταία εὐχὴ τῆς λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου.

1. Λειτουργίας ἔκθεσις Κεφ. ΙΣΤ, Migne 150, 404.

2. Αὐτόθ. κεφ. Α. Migne 150, 372.

3. Περί τῆς Ἱερᾶς Λειτουργίας Κεφ. 94. Περί τῶν προσφερομένων ἐν τῇ προθέσει μερίδων ὑπὲρ τε ἁγίων καὶ πάντων τῶν εὐσεβῶν.

Τὰ τελευταία περὶ τῶν ἐν τῇ Προσκομιδῇ μεριδῶν λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Συμεῶν προκαλοῦσιν ἀληθῶς ἐκπληξῖν τινα, δεδομένου, ὅτι ἡ εἰς ἰδίαν μὲν τελετὴν διαμόρφωσις τῆς Προθέσεως ἤρξατο νὰ συντελεθῆται μετὰ τὸν ΣΤ'. αἰῶνα, αἱ δὲ ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς θριαμβευούσης ἐκκλησίας καὶ τῶν μελῶν τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης ἐκκλησίας ἐξαγόμενα μερίδες καὶ ἡ παρὰ τὸν καθγιασθησόμενον ἄρτον τοποθέτησις αὐτῶν εἰσῆχθησαν κατὰ τροποποίησιν, ἣτις δὲν εἶχε συντελεσθῆ ἴσως οὐδὲ κατ' αὐτὸν τὸν ΙΒ' αἰῶνα. Ἡ περὶ τῆς Εὐχαριστίας ὁμοῦς ὡς θυσίας καὶ προσφορᾶς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ὄλης ἐκκλησίας, τῆς ἐνσωματουμένης ἐν αὐτῷ, ἐννοία παραμένει τόσον βαθέως ἐρριζωμένη καὶ τόσον διαυγῶς ἀποσαφηνισμένη εἰς τὴν συνειδησιν τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας, ὥστε ἡ σφραγὶς αὐτῆς ἐπιτίθεται ζωηρὰ καὶ ἀναλλοίωτος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δευτερεύοντα χαρακτηριστικὰ τῆς λειτουργίας, τὰ εἰς μεταγενεστέτους πολὺ χρόνους προστεθέντα. Ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποῖαν σήμερον παρουσιάζει τὸ δισκάριον μετὰ τὴν πρόθεσιν, εἶνε ἢ εἰκὼν τῆς ὄλης Ἐκκλησίας, θριαμβευούσης τε καὶ στρατευομένης, περὶ τὴν ἐνδοξον αὐτῆς Κεφαλὴν συνηγμένης καὶ εἰς ἓνα Ἄρτον καὶ εἰς ἓν Ποτήριον συνενουμένης καὶ συγκεραννυμένης. Ἀποτιθέμενα δὲ ἐπὶ τῆς Τραπέζης τοῦ θυσιαστηρίου, ἣτις κατὰ τὸν αὐτὸν Συμεῶν «τυποὶ τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνον καὶ τὴν ἀνάστασιν Χριστοῦ καὶ τὸ σεβάσμιον κῆμα», ἐμφανίζουσι τὴν ὄλην ἐκκλησίαν συσταυρουμένην καὶ συνθραπτομένην καὶ συνεγειρομένην τῷ Χριστῷ καὶ συγκαθημένην ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.

ΠΑΝ. Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΕΡΕΥΣ

Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους μεγάλος θόρυβος ἐδημιουργήθη καὶ πολλὰ προσπάθειαι κατεβλήθησαν καὶ καταβάλλονται διὰ τὸ παιδί, τόσον διὰ τὴν σωματικὴν του ἀνάπτυξιν καὶ ἀγωγὴν, ὅσον καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ μορφωτικὴν του ἐξέλιξιν.

Καθηγηταὶ τῶν ἀνωτάτων Σχολῶν δὲν ἔπαυσαν νὰ διακηρῦσσουν, ὅτι ἡ μόρφωσις καὶ διαπαιδαγώγησις τοῦ παιδὸς ὀφείλει νὰ στηρίζεται ἐπὶ ἠθικῶν διδασκαλιῶν καὶ ὡς τοιαῦται δύναται νὰ ληφθῶσιν αἱ διδασκαλίαι αἱ ἐκ τῶν χριστιανικῶν ἀξιῶν προερχόμεναι. Ἴδου τι λέγουν ἐπὶ λέξει: «Ἡ ἀγωγή τοῦ ἀτόμου, ἰδίως δὲ ἡ ἀνατροφή καὶ ἡ μόρφωσις τοῦ παιδιοῦ, ἣτις δὲν στηρίζεται εἰς τὸν πλήρη σεβασμὸν τῶν χριστιανικῶν ἀξιῶν, ὀδηγεῖ κατ' ἀνάγκην εἰς ἀποτυχίαν, εἰς πνευματικὸν ὑποσιτισμὸν τῆς νέας γενεᾶς καὶ εἰς ἠθικὴν ἀναπηρίαν. Ἀντιθέτως τὸ χριστιανικὸν μορφωτικὸν ἰδεῶδες θὰ δώσῃ βάσιν καὶ ἐλπίδα ἐπιτυχίας εἰς κάθε ἀληθῶς προοδευτικὴν προσπάθειαν, διὰ νὰ εὕρῃ ἐπιτυχητὴ λύσιν τὸ πρόβλημα τῆς ἀγωγῆς τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου». Ὅλαι αὐταὶ

αἱ προσπάθειαι καὶ αἱ διακηρύξεις εἶναι δεδικαιολογημένα καὶ ἀξίαι ἐπαίνων, διότι ἀπὸ τὴν καλὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ παιδιοῦ ἐξαρτᾶται ἡ ὑπόστασις τῆς οἰκογενείας, ἡ εὐημερία τῆς αὐριανῆς κοινωνίας καὶ τὸ ἐνδοξον καὶ τετιμημένον μέλλον τοῦ Ἔθνους μας.

Πρὸς ὄλην αὐτὴν τὴν κίνησιν δὲν ἔμεινε ξένη καὶ ἀδιάφορος ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς συστάσεώς της ἔδωσεν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν τῶν παιδιῶν. Δι' αὐτὰ συνέστησεν ἴδιον κατηχητικὸν μάθημα, δι' αὐτὰ ἴδρυσεν τὰς κατηχητικὰς σχολὰς καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς. Παραλλήλως πρὸς ὄλην αὐτὴν τὴν κίνησιν τῶν σχολῶν ἴδρυσεν πρὸ εἰκοσιπενταετίας καὶ πλέον τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι γνωστὸν ποῖαν εὐφροίαν καὶ εὐεργετικὴν ἐξάπλωσιν ἔσχον ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τὸ λῆξαν δὲ κατηχητικὸν ἔτος 1947-1948 ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας μας κατέβαλεν ὑπερανθρώπους φροντίδας διὰ τὰ κατηχητικὰ Σχολεῖα, χάριν τῶν ὁποίων συνέστησεν ἰδίαν Διευθύνσιν, ἵνα αὕτη ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον παρακολουθῇ τὰ παιδιά καὶ τὰς πνευματικὰς αὐτῶν ἀνάγκας. Χάριν αὐτῶν ἐξέδωκε τὸ παιδικὸν ἡμερολόγιον, εἰκόνας, φυλλάδια ἐποικοδομητικὰ καὶ διάφορα βιβλία πρὸς ἀρτίαν ἀνέγερσιν τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν οἰκοδομήματος.

Τὴν ἀξίαν τῶν κατηχητικῶν σχολείων ἀντελήφθησαν πάντες, μορφωμένοι καὶ ἀμόρφωτοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Τὴν ἀξίαν αὐτὴν ἐτόνισεν ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, εἰς μίαν ἐγκύκλιόν της, ἣν ἐξέδωκεν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν κατηχητικῶν μαθημάτων τοῦ παρελθόντος ἔτους. Εἰς τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴν μεταξὺ ἄλλων λέγει: «Μεγίστην ἀποδίδομεν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα εἰς τὸν θεσμὸν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, τῶν ὁποίων ἡ μέχρι σήμερον συντελεσθεῖσα πρόοδος ἀπέδειξεν, ὅτι ταῦτα εἶναι πολύτιμος παιδαγωγικὸς θεσμὸς διὰ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς».

Τὴν ἀξίαν αὐτὴν τονίζει καὶ μία ἐγκύκλιος τοῦ παρελθόντος ἔτους τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας πρὸς τοὺς ἐπιθεωρητὰς τῶν σχολείων, εἰς ἣν συνιστᾶ εἰς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς νὰ ἐνισχύσουν τὸ ἔργον τῶν κατηχητικῶν σχολείων, διότι εἶναι θεμελιώδης θεσμὸς ἠθικῆς διαπαιδαγωγίσεως τῶν παιδιῶν. Τὰ κατηχητικὰ Σχολεῖα διὰ τὴν χώραν μας ὑπῆρξαν αὐτόχρημα εὐλογία Θεοῦ. Οὐδενὸς τὴν προσοχὴν διαφεύγει, ὅτι ταῦτα ὑπῆρξαν αἱ ἐλπιδοφόροι χελιδόνες μιᾶς ὠραίας ἀνοξέως τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις καὶ μόνος παραμένει σταθερὸς καὶ μόνιμος, ἐφ' ὅσον ἐθεμελιώθη εἰς τὴν ἀσάλευτον πέτραν, ἣτις λέγεται Σωτῆρ καὶ Λυτρωτὴς μας. Εἰς τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα δαψιλῶς σπείρεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅστις κατὰ τὸν οὐρανοβάμονα Παῦλον δύναται σοφίσαι εἰς σωτηρίαν. Καὶ εἰς ταῦτα τρέχουν οἱ μαθηταὶ με ἀγάπην καὶ ζῆλον, καθ' ὃν τρόπον τρέχει ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων».

Καὶ ἐρωτῶ. Πρὸς ὄλην αὐτὴν τὴν κίνησιν Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας γύρω ἀπὸ τὸ παιδί ἡμεῖς οἱ ἱε-

ρεῖς θὰ σταθῶμεν ξένοι καὶ ἀδιάφοροι, ἢ μήπως ἐνομίσαμεν, ὅτι τὸ ἔργον τῆς κατηχήσεως τῶν μικρῶν εἶναι ἔργον ἀλλότριον τῶν ἰδικῶν μας καθηκόντων; Ἡ ἀπάντησις εἶναι μία. Ὅχι μόνον ξένοι καὶ ἀδιάφοροι δὲν θὰ σταθῶμεν πρὸ τῆς κινήσεως ταύτης, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ κίνησις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εἶναι ἀποκλειστικῶς ἰδική μας. Τὸ ἔργον τῆς κατηχήσεως εἶναι ἔργον τοῦ ἐφημερίου. Οὐδεμία πρόφασις καὶ δικαιολογία χωρεῖ. Οὔτε ὅτι δῆθεν αἱ γραμματικαὶ γνώσεις δὲν ἐπαρκοῦν, οὔτε ὅτι τὰ τελετουργικὰ καθήκοντα δὲν τὸ ἐπιτρέπουν.

Οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου μας, εἶναι γνωστὸν ὅτι, οὐδὲν πτυχίον κατεῖχον εἰς χεῖράς των, εἰς οὐδεμίαν Θεολογικὴν Σχολὴν ἐφοίτησαν, ἐν τούτοις ὅμως κατώρθωσαν διὰ τῆς ἀρετῆς των, τῆς μελέτης των καὶ τῆς προσευχῆς νὰ ἐπιβληθῶν εἰς τὰς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων. Ἀρετῇ, μελέτῃ καὶ προσευχῇ ἦσαν τὰ μέσα, δι' ὧν κατώρθωσαν νὰ διαφωτίσουν τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Τοῦτο εἶναι κυρίως τὸ ἰδικόν μας ἔργον. Ὁ Χριστὸς δι' αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν μᾶς προώρισεν. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη...» Ὅταν δὲν μαθητεύσωμεν, πῶς θὰ ἔχωμεν τὴν ἀξίωσιν νὰ βλέπωμεν τὴν ἐκκλησίαν γεμάτην; Ἐπήραμε ποτὲ τὰ παιδιά νὰ τὰ διδάξωμεν διὰ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, νὰ τοὺς δείξωμε τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, ἢ, ἐν μιᾷ λέξει, νὰ τὰ κατηχήσωμεν; Δὲν χρειάζονται ἐδῶ γραμματικαὶ γνώσεις. Ἡ μελέτη καὶ ἡ προσευχὴ θὰ ἀναπληρώσῃ τὰς γραμματικὰς ἡμῶν ἑλλείψεις. Μὴ, λοιπόν, αἰδουμένωτατοι, χάνωμεν τὸν πολυτιμώτατον χρόνον τῆς ἐφημεριακῆς ἡμῶν ζωῆς, ἀρρολογοῦντες εἰς τὴν πλατείαν ἢ τὸ καφενεῖον τοῦ χωρίου, εἰς τὸ ὅποιον ἐφημερευόμεν. Μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν μεριμνῶντες καὶ τυρβάζοντες περὶ πολλὰ, διότι ἐνὸς ἔστι χρεία. Νὰ φροντίσωμεν νὰ καταρτίσωμεν ἑαυτοὺς, μελετῶντες τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ διάφορα ἐποικοδομητικὰ βιβλία τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὥστε γινόμενοι φῶς νὰ μεταδώσωμεν τοῦτο καὶ εἰς ἐκείνους, ὧν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν μᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία. Μελέτη καὶ προσευχὴ θὰ ἀναπληρώσουν ὅλας ἡμῶν τὰς ἑλλείψεις, διότι ἡ Θεία Χάρις, ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἑλλείποντα ἀναπληροῦσα, θὰ μᾶς παρουσιάσῃ κατηρητισμένους πνευματικῶς, ἐξασκοῦντας πλήρως τὸ πρωτεῦον αὐτὸ καθήκον τῆς κατηχήσεως τῶν μικρῶν.

Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ ἴδουσις, διοργάνωσις καὶ ἀνάπτυξις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἐν τῇ ἐνορίᾳ ἡμῶν εἶναι ἐπιβεβλημένον καθήκον. Ἰδιαιτέρως κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, καθ' οὓς ἀλλότριαι διδασκαλαὶ καὶ θεωρίαι ζητοῦν νὰ προσηλυτίσουν καὶ ἀποξενώσουν τῆς μάνδρας ἡμῶν τὰ παιδιά μας.

Λόγοι σοβαρώτατοι ἐπιβάλλουν νὰ ἀποτελέσῃ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον τὸ κύριον μέλημά μας. Διότι εἰς τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον, εἰς τὸ ὅποιον κινεῖται καὶ ζῆ τὸ παιδί, βασιλεύει, δυστυχῶς, ἡ ἀσέβεια ἢ βωμολοχία, ἡ ἑλλειψὶς ἐντροπῆς καὶ σωφροσύνης ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Αἱ ἐφημερίδες, τὰ περιοδικά,

τὰ παντὸς εἶδους ἐντύπα, οἱ κινηματογράφοι, τὰ θέατρα, τὰ μικτὰ λουτρά καὶ κάθε κοινωνικὴ ἐκδήλωσις δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο, εἰμὴ νὰ υποθάλη καὶ νὰ ᾤθῃ πρὸς τὸ κακὸν τὸ παιδί, οὐ ἢ διάνοια ἐκ νεότητος αὐτοῦ ἔγκειται ἐπὶ τὰ πονηρά. Δυστυχῶς καὶ τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον δὲν ἀπέχει τοῦ κοινωνικοῦ. Οἱ γονεῖς εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐξ ἀδιαφορίας, εἴτε διότι θέλουν τὸ παιδί των δῆθεν «ἐξελιγμένον» καὶ «νὰ ξεύρη ὅλα», τὸ ἀφήκων ἐλεύθερον καὶ ἀπροστάτετον πνευματικῶς. Ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία μόνον ἀπέμεινε, ἡ ὁποία ὀφείλει νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν πνευματικὴν ὑγιᾶ τροφήν καὶ, χριστιανικὴν μόρφωσιν τῶν παιδιῶν τῆς, τὰ ὅποια τόσον ἠγάπησεν ὁ Κύριός μας. Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν ἐφημεριῶν τῆς θὰ ἐναγκαλισθῇ τὰ τέκνα τῆς, τὰ ὅποια θὰ αἰσθανθῶν τὴν εὐεργετικὴν καὶ θερμοεργὸν πνοὴν καὶ ἐπίδρασιν τῆς.

Δὲν πρέπει λοιπὸν κανεὶς αἰδουμένωτατος νὰ μείνῃ ἔξω τῆς κατηχητικῆς κινήσεως. Ἐμπρὸς μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἱερὸν ζῆλον ἄς ἐργασθῶμεν διὰ τὴν διάπλασιν τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτήρος τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος μας, ἄς ἐμφυσήσωμεν εἰς τὰ τρισβάθα τῆς ἀδόλου καρδίας των τὰ ἰδανικά τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος. Τοῦτο καὶ μόνον εἶναι τὸ ἔργον μας καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς μας.

Ἄρχιμ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΚΑΛΑΪΤΖΗΣ
Πρωτοσύγκελλος ἰ. Μητροπόλεως Ἡλείας

Ἡ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Λονδίνου)

Ὅτι εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ὑπάρχουν Θεολόγοι φιλελεύθεροι, εἶναι πολὺ γνωστὸν μεταξὺ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀρκεῖ κανεὶς νὰ παρακολουθήσῃ διδασκαλίαν εἰς διαφόρους ναοὺς ἰασηδῆποτε πόλεως καὶ θὰ ἀντιληφθῇ τοῦτο ἀμέσως. Πολλάκις ἀκόμη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κοινότητα καὶ εἰς τὸν ἴδιον ναὸν εἶναι δυνατόν ν' ἀκούσῃ κανεὶς δύο διδασκαλίας ἀντιθέτου ὅλως περιεχομένου. Ὑπάρχουν, φυσικά, ἐνοριακοὶ ναοί, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἴδιαν παράδοσιν, φιλελευθέραν ἢ συντηρητικὴν, καὶ ἐμμένουν εἰς αὐτὴν, φροντίζοντες διὰ τὸν κατάλληλον πρὸς τὴν παράδοσιν αὐτὴν κληρὸν. Ἡ ἀνοχὴ δέ, τὸ μεγαλύτερον προτέρημα τοῦ ἄγγλου, ἔχει κάμει, ὥστε τὸ σύνθημα τῆς περιεκτικότητος νὰ καταντήσῃ σχεδὸν δόγμα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν. Ἀκόμη δέ καὶ ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντουαρίας Δρ Φίσιερ, ὅστις θεωρεῖται συντηρητικὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν προκατόχον του Δρα Τέμπλ, ἠνέχθη τὴν συμφωνίαν μεταξὺ ἀγγλικανῶν καὶ κλήρου τῶν ἐλευθέρων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ νότιον τμήμα τῶν Ἰνδιῶν, πρὸ δύο δὲ ἐτῶν ἐκάλεσε μὲ τὸ περίφημον κήρυγμά του εἰς ἓνα τῶν ναῶν τοῦ Πιμίου τοῦ Καίμπριτζ τοὺς

άρχηγους των ελευθέρων Ἐκκλησιῶν νὰ ἐπανενωθοῦν μὲ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας εἰς πλήρη κοινωνίαν, χωρὶς νὰ ἐμμεῖνῃ εἰς τὸ ζήτημα τῆς πίστεως ὅσον ἔπρεπε, κατὰ τὴν γνώμην πάντοτε τῶν συντηρητικῶν ἄγγλων κληρικῶν.

Ἡ φιλελευθέρα Θεολογία ἐν Ἀγγλίᾳ εἶναι κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν προξενεῖ καμμίαν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πολὺ κοινόν, οὔτε ἀκόμη καὶ εἰς τὴν κυβερνώσαν Ἐκκλησίαν. Διότι τὸ δογματικὸν τμήμα τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, ὅπως ἔλεγεν εἰς καθηγητῆς τοῦ Πημίου τοῦ Λονδίνου, εἶναι ἀτροφικόν. Ἀφότου ὁμοῦς ὁ Δρ Μπάρνς, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Βιρμηχάμης, ἐδημοσίευσεν τὸ βιβλίον του *The Rise of Christianity*, διὰ τὸ ὁποῖον ἔγραψα ἐν καιρῷ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἤρχισε νὰ δημιουργηθῆται ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ἡ τάσις αὕτη δέον ν' ἀναχαιτισθῆ κάπως. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει νόμος ἢ κανὼν, ὅστις νὰ προβλέπῃ ἐπιτίμιον ἢ κυρώσεις, καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ πλέον δὲν ὑπάρχει γραπτὸν δόγμα πίστεως, τὸ ὁποῖον ν' ἀπαγορεύῃ ρητῶς εἰς ἕνα ἐπίσκοπον ν' ἀρνήσῃται τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ χωρίον τῆς Ἀγ. Γραφῆς ὡς ἀξιοπίστον ἢ μὴ, τὸ συντηρητικὸν τμήμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ἀπέφασκε νὰ ὑποβάλλῃ σχέδιον νόμου «περὶ διαθεσιμότητος τῶν Ἐπισκόπων», ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Δυνάμει τοῦ Νομοσχεδίου τούτου Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον θὰ δικαιούται νὰ δικάζῃ οἰονδήποτε Ἐπίσκοπον διὰ «δογματικὰς, τελετουργικὰς ἢ ἄλλας παραβάσεις ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἐξαναγκάζῃ τοῦτον εἰς παραίτησιν.

Ὁ Δρ Μπάρνς, ἀντιλαμβανόμενος, ὅτι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο στρέφεται πρωτίστως ἐναντίον του, διεμαρτυρήθη σφοδρότατα τόσον ἐν Συνόδῳ, ὅσον καὶ εἰς κηρύγματά του καὶ ἐχαρκτήρισε τὸ μέτρον τοῦτο ἀνελεύθερον καὶ περιοριστικὸν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης ἐν τῇ Θεολογίᾳ. Ἐδήλωσεν ἐπὶ πλέον, ὅτι κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἐκ μέρους τῶν καθολικίζόντων Θεολόγων, οἱ ὅποιοι ἀπὸ πολλοῦ ἐπεζήτουν τοιαύτην εὐκαιρίαν, ἵνα καταστρέψωσι τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας.

Τὸ σπουδαιότερον ὁμοῦς σημεῖον τῆς ὄλης συζητήσεως εἰς τὸν Βρεττανικὸν Τύπον εἶναι ὅτι ἡ πλέον συντηρητικὴ ἐθνικὴ ἑφημερίς, αὐτὸ δηλ. τὸ ὄργανον τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος, εἰςσχόλιον, συμφωνεῖ μετὰ τοῦ Δρος Μπάρνς, ὅτι πρέπει πάσῃ θυσίᾳ νὰ διατηρηθῆ ὁ φιλελευθερισμὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας, διότι αὐτὸς ὁ φιλελευθερισμὸς εἶναι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς. Μνημονεῖ ἐπὶ πλέον, ὅτι τὸ Κράτος φρονίμως ἔπραττε πάντοτε νὰ κρατῆ ἕνα ἰσοζύγιον τῶν διαφόρων τάσεων καὶ κατευθύνσεων τῆς ἀγγλικανικῆς Θεολογίας ἐν τῇ προτιμῆσει αὐτοῦ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου καὶ ἀφήνῃ νὰ νοηθῆ, ὅτι θὰ εἶναι πραγματικὴ

ΣΤΗΛΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ

Πάλιν περὶ Ἀγωγῆς.

Φέρομεν καὶ πάλιν τὸν λόγον εἰς τὸ ζήτημα τῆς εἰς τὰ σχολεῖα εἰσαγωγῆς τοῦ μαθήματος τῆς Ἀγωγῆς τοῦ πολίτου, ὁρμώμενοι ἐξ ὅσων διαφωτιστικῶν ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ θέματος ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Δ. Μπαλῆνος. Ἐπληροφορηθῆμεν δηλαδὴ παρ' αὐτοῦ τὸ παράδοξον—διὰ νὰ μὴ χρησιμοποιήσωμεν βαρύτερον χαρακτηρισμὸν—ὅτι ἐν τῇ δημοικῇ ἐκπαιδεύσει ἡ ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀναπύσσεται «ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Δεκαλόγου»! Ὡστε ὅσα τῶν τέκνων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀποδίδονται εἰς τὴν ζωὴν μὲ ἐφόδιον μόνον τὴν τοῦ δημοικοῦ σχολείου ἐκπαίδευσιν—καὶ εἶνε ἡ μεγίστη τῶν ἑλληνοπαίδων πλειονότης—ἀγνοοῦν ὅτι ὁ Θεὸς εἶπε ὁ πανάγαθος πάντων πατὴρ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοὶ πρὸς ἀλλήλους, οὐδεμίαν ἔχουν ἰδέαν περὶ ἐννόμου τάξεως, πατριδος καὶ ἀνθρωπότητος, στεροῦνται τῶν ἐννοιῶν τῆς ἀγάπης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς εὐπρεπείας καὶ ἐν γένει, τῶν θεμελιωδῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν! Ἡμεῖς ἐν προηγουμένῃ παρατηρήσει ἐθεωρήσαμεν ὑπευθύνους τοὺς διδασκάλους τῶν ἐπιδει-

.....
συμφορὰ διὰ τὴν ἐκκλησίαν ὁ καθ' οἰονδήποτε τρόπον περιορισμὸς ἢ καὶ κατάργησις τῆς παραδόσεως αὐτῆς.

Καὶ εἶναι ἀληθές, καὶ πρέπει πάντοτε νὰ τονίζεται ὅτι, μολοντί ἡ πλειονοψηφία σήμερον μετὰ τῶν ἐπισκόπων δυνατὸν νὰ εἶναι ὑπὲρ τῶν συντηρητικῶν ἀπόψεων ἐν τῇ Θεολογίᾳ, ὁ κατώτερος κλήρος καὶ ὁ ἀπλοὺς πιστὸς ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν φιλελεύθεροι, προτιμῶντες τὴν Χαμηλὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν προσευχὴν καὶ τὰς ἱεροτελεστίας τῶν.

Εἶναι πολὺ ἐνωρίς ἀκόμη νὰ εἶπῃ κανεὶς κατὰ πόσον αἱ ἐνέργειαι αὐταὶ τῶν συντηρητικῶν θὰ εὐδωθοῦν καὶ τί ἀντίκτυπον θὰ ἔχουν αὐταὶ μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου τοῦ Δρος Φίσιερ γενικῶς μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, ὅταν τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν ὡς νόμος τοῦ Κράτους. Διότι εἶναι ἀκόμη πρόσφατοι αἱ διαμαρτυραὶ καὶ αἱ διαδηλώσεις ἐναντίον τοῦ Δρος Οὐόρτ, τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Λονδίνου, ὅστις εἶχε κατηγορηθῆ, ὅτι καθολικίζει, κατὰ τὸν διορισμὸν του εἰς τὴν θέσιν ταύτην.

Διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ διευκολυνθοῦν οὕτω ἡ συνεργασία καὶ ἡ προσέγγισις αὐτῶν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, ἡ τελευταία εἶναι ἐπάναγκες, ὅπως ἀπαλλαγῆ τόσον ἀπὸ τὰ φιλελεύθερα στοιχεῖα, ὅπως καὶ τὰ ἄκρωτος καθολικίζοντα τοιαῦτα. Πολλοὶ ὁμοῦς φρονοῦν, ὅτι εἰς τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται αὕτη τὴν στιγμὴν αὐτὴν θὰ δοκιμάσῃ τρομερὰν δυσκολίαν ν' ἀποκόψῃ δύο τοιαύτας τάσεις ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς χωρὶς ν' ἀκρωτηριασθῆ ἡ ἰδία.

Ἐν Λονδίῳ

ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΚΥΚΚΩΤΗΣ

κινόντων ἔλλειψιν ἠθικῆς ἀγωγῆς παιδῶν, ὡς και πράγματι εἶνε. Ἄλλ' οἱ πρῶτοι και κύριοι ὑπεύθυνοι εἶνε οἱ τοιαῦτα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἑλληνοπαίδων βιβλία ἐγκρίνοντες. Και εἶν', ἄρα, οἱ πρῶτοι ἀπολυτέοι.

Ἄπιστευτον.

Μόλις ὡς ἐγνώσθη ἀγνώστου προελεύσεως εἰδησίς περὶ ἰδρύσεως «Καζίνου» ἐν Ρόδῳ, χαρτοπαικτικῶν δηλαδὴ κέντρου διεθνοῦς χαρικτήρος, ἐφαμίλλου πρὸς τὸ ἐν Μόντε Κάρλο πασίγνωστον, σύσσωμος ἢ κοινὴ γνώμη ἐξηγέρθη κατὰ τοῦ φερομένου ὡς κυοφορομένου σχεδίου, τὸ ὅποιον ὀρθότατα ἐχαρκτηρίσθη ὡς αὐτόχρημα ἐγκληματικόν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῶσιν ἐπαῦθα αἱ τρομεραὶ διὰ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν συνέπειαι, τὰς ὁποίας, ἄλλως τε, πρὸ ἐτῶν εἶχεν αὐτὴ δοκιμάσει ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐν Λουτρακίῳ δρᾶσαντος κέντρου. Ἄλλ' ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τὸ φαῦλον τοῦτο ἐγχείρημα, πραγματοποιούμενον δὲν συνεπάγεται κοινωνικὴν μόνον βλάβην. Ἀποτελεῖ αὐτόχρημα ἐθνικὸν ἀνοσιούρηγμα. Ἠλευθερώσαμεν δηλονότι τὴν Δωδεκάνησον, ἢ ἐθνικὴ, θρησκευτικὴ και ἠθικὴ συνείδησις τῆς ὁποίας ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας ἐν δουλείᾳ σιγγνῇ ἠδυνήθη νὰ διατηρηθῇ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀδιάφθορος, διὰ νὰ μεταβάλλωμεν τὴν ὠραιότεραν πρωτεύουσαν νῆσόν της εἰς διεθνῆς λησταρχεῖον και ἀχαρκτηριστὸν ἐστὶαν πάσης διαφθορᾶς και κακοηθείας. Οὐδὲ οἱ Ἴταλοι ἀπετόλμησαν τοιαύτην ἀπόπειραν ἐν τῇ προσπαθείᾳ των νὰ καταστήσουν μέγα και ὠραῖον τουριστικὸν κέντρον τὴν νύμφην αὐτὴν τοῦ Αἰγαίου. Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀποκηρύττει τοιοῦτους πολιτισμούς.

Εὐδοίωνα σημεῖα.

Τὸ Ἄνωτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον Βόλου ἐξέδωκε καλλιτεχνικὸν τεῦχος τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1948—1949, ἐν τῷ ὅποῳ γίνεται λόγος περὶ τῶν διαφόρων πτυχῶν και ἐμφάνσεων τῆς θαύρας και καρποφόρου ζωῆς τοῦ Φροντιστηρίου. Ἦ ὅλη ἐμφάνισις αὐτοῦ, περιέχοντος και 14 χαρακτηριστικὰ φωτογραφίας, ὑπενθυμίζει εὐροπαϊκὰ και ἀμερικανικὰ προτύπα και παρουσιάζει ὕγιες και συγχρονισμένον πνεῦμα. Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν σπουδαστῶν αὐξήθῃ και ὅπως ἡ ἰδέα τῆς ἐκδόσεως τοιοῦτων εἰκονογραφημένων ἀναμνηστικῶν τευχῶν γενικευθῇ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ζωῆς, διότι, ὡς ἀποδεικνύουν τὰ ξένα πρότυπα, ταῦτα παίζουν σπουδαῖον ψυχολογικὸν ὄλον εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν και πρόσδοον τοῦ ὑπ' αὐτῶν παρουσιαζομένου ἔργου.

Ἄλλὰ και γενικώτερον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ πρόπει νὰ χαιρετισθῇ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἢ πρόδοος και ἀποδοτικότης και τῶν ἄλλων Ἄνωτερον Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων Ῥιζαρείου, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν και Κρήτης, ὡς και πάντων τῶν σχολείων τῆς ἀναδιοργανώσεως ὑπὸ τῆς Γεν. Διευθύνσεως Θρησκευμάτων Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἐκπαιδεύσεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἢ Ἐκκλησία και ἢ Πολιτεία στηρίζουν ὅλας τὰς ἐλπίδας των διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς στάθμης τῆς μορφώσεως τοῦ ἱεροῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀποστολικὴ Διακονία: Τῇ 4ῃ τρ. μηνὸς ἢ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστ. Διακονίας, ἐπεσκέφθη τὸν χῶρον τῆς Ἀγ. Βαρβάρας (Δαφνίου) και ἔδωκε σχετικὰς ὁδηγίας ὡς πρὸς τὰ ἐν τῷ χῶρῳ τούτῳ μέλλοντα νὰ οικοδομηθῶσι κτίρια.

ὑπὸ τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἐξεδόθη ὁ 18ος τόμος τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Ἀποστ. Διακονίας» ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἰ. Θεοδωρακοπούλου, «Χριστιανικά και Φιλοσοφικά μελετήματα». Ὁμοίως ἐξεδόθη ὁ 20ος τόμος τῆς αὐτῆς σειράς ὑπὸ τὸν τίτλον Π. Τρεμπέλα, «Ἐκλογὴ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ὑμνογραφίας».

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἦ ἀνεγρᾶφη ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 15ης Ἰουλίου, ἢ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος Σπυρίδων τῇ 9ῃ παρελθόντος μηνὸς μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Ἰωάννινα, τὴν ἔδραν τῆς προτέρας αὐτοῦ ἐπαρχίας, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὸ εἰς ὃ εἶχεν ἐπὶ ἔτη μακρὰ ὀλοφύχως ἀφοσιωθῇ πεφιλημένον αὐτῷ ἠπειρωτικὸν ποιμνιον. Τὸν Μακαριώτατον συνώδεον ἢ κ. Λίνα Τσαλδάρη, ὁ τέως Γεν. Διευθυντῆς Ἠπείρου κ. Ῥέππας μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Γεν. Διευθυντῆς τοῦ Ὑπουργείου Τύπου κ. Μπέττος, ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας κ. Παπαδημητρίου, ἢ ἐντεταλμένη τῆς Βασιλείσεως διὰ τὰς παιδουπόλους Ἠπείρου Δ)νίς Ἀμαλία Λυκουρέζου, ὁ Διευθυντῆς τῶν Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Πάντζαρης, ὁ καθηγητῆς κ. Ἀλκ. Κοντοπάνος, ὁ κ. Γ. Μπεκατώρος τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. και τινες ἄλλοι.

Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ἰωαννίνων ὑπεδέχθησαν τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον οἱ Σεβ. Μητροπολίται Δρυϊνουπόλεως και Κονίτσης Δημήτριος και Παραμυθίας Δωρόθεος, ὁ στρατηγὸς Μπαλοδήμος, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Γεν. Διοικήσεως Ἠπείρου κ. Β. Μουτσος, ὁ Δήμαρχος κ. Δ. Βλαχλείδης, οἱ βουλευταί, αἱ πολιτικά και στρατιωτικά ἀρχαί, οἱ δημοσιογράφοι και πλήθη λαοῦ. Ἐκ τοῦ ἀεροδρομίου ἢ Α. Μ., ἐν μέσῳ σκηνῶν ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ και συγκινήσεως, κατηρῦνθη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἰ. Μητροπόλεως, ἔνθα ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ ἰ. κλήρος τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων. Κατὰ τὴν ἀποχαιρετιστήριον δὲ Θ. Λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν τῇ ἐπομένῃ (Κυριακῇ) ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ ἢ Α. Μ. εἶπε λόγον, ἐν ᾧ ἀφ' ἐνὸς ἐτόνισεν, ὅτι οὐδέποτε ἐθα πάσῃ νὰ ἐθα ἀφέρεται ὑπὲρ τῆς πολυπαθοῦς και πεφιλημένης Αὐτῷ Ἠπείρου, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐζήτησε τὰς εὐχὰς τῶν τέκνων αὐτῆς, ἵνα δυναθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν δύσκολον και βαρεῖαν ἀποστολήν του. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Ἰωαννίνοις παραμονῆς Αὐτοῦ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη πλείστας ἐπιτροπὰς και ἠσχολήθη μετὰ τὴν ἐπίλυσιν πολλῶν τοπικῶν ζητημάτων.

Ἦ Ἐφοροεπιτροπὴ τῆς πόλεως Ἰωαννίνων κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 26ης Ἰουλίου, εἰς ἔκφρασιν ἐὺγνωμοσύνης πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον δι' ὅσα Ὁδοὶ ὡς Μητροπολίτης Ἰωαννίνων ἔπραξεν ὑπὲρ τῶν ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων τῆς πόλεως, ἐψήφισεν, ὅπως: 1) ἀνακηρυχθῇ ὁ Μακαριώτατος ἰσόβιος Ἐπίτιμος Πρόεδρος τῶν Ἀγαθοεργῶν Καταστημάτων τῆς πόλεως Ἰωαννίνων, 2) στηθῇ ἢ προτομὴ Αὐτοῦ ἐν τῇ Ζωσιμαίᾳ Παιδαγωγικῇ Ἀκαδημίᾳ, 3) ἢ νέα πτέρυξ τοῦ νοσοκομείου Χατζηκώστα λάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ Μακαριώτατου και 4) στηθῇ ἀναμνηστικὴ στήλη ἐν τῷ Σταδίῳ, φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ Μακαριώτατου, εἰς τὴν φροντίδα και τὰς ἀκόνους προσπάθειας τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἢ Ἰδρυσις και θεμελίωσις αὐτοῦ.

Ἦ Μακαριώτατος ἐπέστρεψεν ἀεροπορικῶς εἰς Ἀθήνας τῇ 1ῃ τρέχοντος. Τὴν Α. Μ. ὑπεδέχθησαν εἰς τὸ Ἀεροδρόμιον Ἑλληνικοῦ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Λαρί-

σης, Μαντινείας, και Ἀργυροκάστρου, οἱ βοηθοὶ θεοφίλ. ἐπίσκοποι Ταλαντίου και Σταυρουπόλεως και οἱ Γραμματεῖς τῆς Ἱ Συνόδου.

—Καθ' ὄλον τὸ διαρρεῦσαν δεκαπενθήμερον ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προσερχόμενος καθημερινῶς εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, συνειργάσθη μετὰ τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας και ἐδέχθη τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας, ἐπιτροπὰς, κληρικοὺς και λαϊκοὺς.

—Τῆ 4ῃ τρέχ. μηνὸς συνεκροτήθη ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ σύσκεψις διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Λαρίσης και Μαντινείας, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Τσάτσος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ὁρησκευμάτων κ. Ἱ. Καρμίρης, ὁ Γεν. Διευθυντὴς Δημοσίου Λογιστικοῦ κ. Ἐξαρχάκης και ὁ Διευθυντὴς τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. κ. Καμβύσης. Τῆ δὲ 9ῃ τρέχοντος συνεκροτήθη διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἕτερα σύσκεψις, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Σάμου και Λαρίσης και ὁ Γεν. Διευθυντὴς Ὁρησκευμάτων κ. Ἱ. Καρμίρης. Τῆ ἐπομένῃ (10) προσήλθον εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Διομήδης και ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Τσάτσος, τῆ δὲ 13ῃ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Χέλμης, ὡς και ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας και συνεσκέφθησαν μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος.

—Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ και ἐνθρονίσει αὐτοῦ, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἔλαβε και ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ ἐκατοντάδας συχαρητικῶν ἐχθρῶν πανταχόθεν τῆς ὕψλης.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος

Διὰ Β. Δ. ἀπενεμήθη τὸ Μετάλλιον ἐξαιρέτων πράξεων εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφασάλων κ. Ἱεζεκιήλ, κατὰ πρότασιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Ὑγιεινῆς, τοῦ Ταξιάρχου Γεν. Ἀρχιτροῦ κ. Παπαθεοδώρου, τοῦ Σωματάρχου Ἀντιστρατήγου κ. Καλογεροπούλου, τοῦ Ταξιάρχου κ. Κοντώση και τοῦ Συνταγματάρχου κ. Β. Καμπάνη, διότι οὗτος ἰδρύσας τὸ παράστημα τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου, συνέβαλεν τὰ μέγιστα και εἰς τὴν ὀργάνωσιν τοῦ Ἱεροῦ Τάγματος.

ΡΩΜΑ-Ι-ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ πλήρες κείμενον τοῦ προσφάτως ἐκδοθέντος Διατάγματος (Decretum) τῆς παρὰ τῇ Ἀγίᾳ Ἐδρᾷ «Ἀνωτάτης Ἱερᾶς Συνόδου» (Suprema Sacra Congregatio Sancti Officii) περὶ τῶν ἀποδεχομένων τὴν κομμουνιστικὴν ἰδεολογίαν ἔχει ἐν μεταφράσει ὡς ἑξῆς:

«Ἐτέθησαν εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἱερὰν Σύνοδον τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα:

1. Ἐπιτρέπεται ἡ ἐγγραφή ὡς μέλους εἰς τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἢ ἢ πρὸς αὐτὸ εὐνοια καθ' οἰονδήποτε τρόπον;
2. Ἐπιτρέπεται ἡ ἐκδοσις, διάδοσις ἢ ἀνάγνωσις βιβλίων, ἐπιδηρωσῶν, ἐφημερίδων ἢ φυλλαδίων, ὑποστηρίζοντων τὴν διδασκαλίαν ἢ τὴν δρᾶσιν τῶν κομμουνιστῶν, ἢ ἢ δημοσιεύσεις εἰς ταῦτα;
3. Ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδὴ εἰς τὰ Μυστήρια τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐν γνώσει και ἐλευθέρως πράττουν ὅσα ἀφορῶσιν οἱ ἀνωτέρω ἀριθμοὶ 1 και 2;
4. Οἱ πιστοὶ, οἱ ὅποιοι ὁμολογοῦν τὴν ὀλισκίαν και ἀντιχριστιανικὴν διδασκαλίαν τῶν κομμουνιστῶν και ἰδίως ἐκπαινοὶ, οἱ ὅποιοι ὑπερασπίζον ταύτην, ἐμίπτουν αὐτοδικαίως, ὡς ἀποστάται τῆς Καθολικῆς Πίστεως, εἰς τὸν ἀφορισμὸν, τοῦ ὁποιοῦ ἢ ἀρῆς εἰδικῶς ἐπιφυλάσσεται εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐδρᾷ;

Οἱ Ἐκλαμπρότατοι Καρδιναλίοι, οἱ τεταγμένοι εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς πίστεως και τῶν ἠθῶν, λαβόντες ὑπ' ὄψει τὴν γνώμην τῶν Σεβαστῶν Συμβούλων, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ὀλομελείας τῆς Τρίτης (ἀντὶ τῆς Τετάρτης) 28 Ἰουνίου 1949, ἀπεφάσισαν τὰ ἑξῆς:

Ἐἰς τὴν 1ην: ἈΡΝΗΤΙΚΩΣ, διότι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὀλισκίος και ἀντιχριστιανικός: ἂν και οἱ κομμουνισταὶ ἡγέται (οἱ ἰθύνοντες) διακηρύσσουν διὰ τῶν λόγων, ὅτι δὲν ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις εἴτε διὰ τῆς διδα-

σκασίας τῶν εἴτε διὰ τῶν πράξεων τῶν, ἀποδεικνύονται πολέμοι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀληθοῦς Ὁρησκείας και τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐἰς τὴν 2αν: ἈΡΝΗΤΙΚΩΣ, διότι ταῦτα εἶναι καταδικασμένα αὐτοδικαίως (Πρὸβλ. Καν. 1399 Κώδικος Κανονικοῦ Δικαίου).

Ἐἰς τὴν 3ην: ἈΡΝΗΤΙΚΩΣ, συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις ἐπὶ τῆς ἀρνήσεως τῶν Μυστηρίων εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας τὰς ἀπαιτουμένας διαθέσεις πιστοῦς.

Ἐἰς τὴν 4ην: ΚΑΤΑΦΑΤΙΚΩΣ.

Και τὴν ἐπομένην Πέμπτην, 30ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς και ἔτους, ὁ Ἀγιώτατος Ἡμῶν εὐδοκία Κυρίου Πάπας ὁ XII, κατὰ τὴν συνήθη ἀκρόασιν, χορηγήθεισαν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Πάρεδρον τῆς Ἀνωτάτης ταύτης Ἱερᾶς Συνόδου, ἐνέκρινε τὴν ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ ἀπόφασιν τῶν Ἐκλαμπροτάτων Καρδιναλίων και διέταξε τὴν καταχώρησιν τῆς εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῶν πράξεων τῆς Ἀποστολικῆς Ἐδρας.

Ἐδόθη ἐν Ῥώμῃ, τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1949

ΠΕΤΡΟΣ ΒΙΚΡΟΡΙΤΑ

Νοτάριος τῆς Ἀνωτάτης Ἱ. Συνόδου

—Ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ συνεχίζεται ὁ διωγμὸς τῶν ρωμαιοκαθολικῶν. Ὁ τσεχοσλοβάκος πρωθυπουργὸς εἰδοποίησε τὸν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας φρουρούμενον ἀρχιεπίσκοπον τῆς Πράγας, ὅτι ὀφείλει «νὰ γνωρίζῃ, ὅτι δύνανται νὰ ἀπελαθῇ ἐκ Τσεχοσλοβακίας ὡς προδότης».

—Αἱ Ἰνδία συνήψαν ἐπισήμως διπλωματικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ἀγίας Ἐδρας. Ὁ Πάπας ἐδέχθη εἰς ἐπίσημον ἀκρόασιν τὸν πρῶτον ἀντιπρόσωπον τῶν Ἰνδιῶν παρὰ τῇ Ἀγ. Ἐδρᾷ, ὅστις ἐπέδωκεν εἰς τὸν Ποντίφικα τὰ διαπιστευτήριά του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀνώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον Βόλου 1948-1949 (ἔξεδθη δαπάναις τοῦ Φροντιστηρίου), Βόλος, Ἰουλίου 1949 (σελ. 22).

Νικ. Ζεφυράδην (θεολόγου), Τὸ θαῦμα τοῦ ἁγίου Μηνᾶ ἐν Ἡρακλείῳ κατὰ τὸ Πάσχα τοῦ 1826, Ἡράκλειον-Κρήτης 1949 (σελ. 18).

Ἀκαδημία Ἀθηνῶν: Πρακτικά τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἔτος 1948, τόμος 23ος, τεῦχος 2ον, Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος, Ἐν Ἀθήναις 1949 (σελ. ιθ' + 333-522).

Ἀκαδημία Ἀθηνῶν: Λεξικογραφικὸν δελτίον, ἐκδιδόμενον ἐπιμελείᾳ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς, Τόμος τέταρτος, ἔτος 1942/1948, Ἐν Ἀθήναις (σελ. 180).

Ἀκαδημία Ἀθηνῶν: Ἐπετηρὶς τοῦ Λαογραφικοῦ Ἀρχείου, ἐκδιδομένη ἐπιμελείᾳ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχείου, πέμπτον και ἕκτον ἔτος 1943-1944. Ἐν Ἀθήναις 1949.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐπιστολαί, ἀρθρα, βιβλία, περιοδικὰ και ἐφημερίδες ἐπ' ἀνταλλαγῇ: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», Ὄδος Μοσχονησιῶν 12Α, Ἀθήνας 8. Τηλέφ. 82-219.

Γραφεῖον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος: τὰ ἔξοδα δημοσιεύσεως τῶν προκηρξεῶν σας ἀνέρχονται εἰς 66.000 δραχμάς.—Αἰδ. Ἀρ. Μοτρίσην, Φλάμπουρον-Νιγρίτης: διευθυνσίς σας ἔτακτοποιήθη ἀποστέλλομεν φύλλα ἀπὸ 1-1-49.—Αἰδ. Ἡλίαν. Π. Νάντην, Ὑδραν: ἐνεγράφητε.—Αἰδ. Γρηγ. Μισαηλίδην, Θεσσαλονικὴν: διευθυνσίς σας ἔτακτοποιήθη.—Αἰδ. Γεώργ. Ναουμίδην, Ξάνθη: φύλλα 13 και 14 ἀπεστάλησαν.—Κύριον Ἀλεξ. Γ. Στεφανίδην, ἱατρόν, Ἡράκλειον-Κρήτης: ἐλάβομεν τὴν ἐπιταγὴν σας ἐνεγράφητε.

Πᾶσα μεταβολὴ διευθύνσεως δέον νὰ μᾶς ἀνακοινούται ἄμεσως, σημειουμένης ἀπαραιτήτως τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἢ μεταθέσις. Ἄνευ τῆς σημειώσεως ταύτης ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τὴν νῦν διευθύνσιν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19-ΑΘΗΝΑΙ (Κ)

Α' ΒΙΒΛΙΑ

- 1) Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Δρ. 7.000.
- 2) Tihamer Toth : Χριστιανικὴ Πίστις καὶ Ἐπιστήμη (κατὰ μετάφρασιν Ἰ. Παναγιωτίδου) Δρ. 3.000.
- 3) Ἀπολογητικὰ τῶν Πατέρων τῶν πέντε πρώτων αἰώνων, κατ' ἐπιλογὴν Γρηγορίου Παπαμιχαήλ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Δρ. 15.000.
- 4) Ἀρχιμ. Τίτου Ματθαϊάκη, Ὁ ἱερεὺς ἀπέναντι τῶν ἐργατῶν. Δρ. 2.000. (ἐξηγτηλῆθη)
- 5) Μητροπολίτου Κορινθίας Μιχαήλ «Θρησκεία καὶ διανόησις». Δρ. 4.000.
- 6) Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσοστόμου «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπογραμμὸς ἠθικοῦ βίου». Δρ. 2.000.
- 7) Ἀρχιμ. Τιμοθέου Ματθαϊάκη «Ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ Ζῶντος Ὑδατος». Δρ. 8.000.
- 8) «Συμβολαὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐξομολόγησιν». Δρ. 3.000.
- 9) Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσοστόμου «Μελετήματα». Α' Δρ. 4.000.
- 10) Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσοστόμου «Μελετήματα». Β' Δρ. 4.000.
- 11) Tihamer Toth : Οἱ νέοι καὶ τὸ Ἄλκοὸλ (κατὰ μετάφρασιν Ἰ. Παναγιωτίδου) Δρ. 3.000.
- 12) Ν. Λούβαρι : Μεταξὺ δύο κόσμων Δρ. 20.000
- 13) Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ Ραδιοφώνου. (πρὸς τὸν Λαόν) Δρ. 10.000.
- 14) Οἱ Πατέρες καὶ Συγγραφεῖς τῆς Ἀρχαίας Ἐκκλησίας Δρ. 12.000.
- 15) Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ Ραδιοφώνου (πρὸς τὴν Νεολαίαν) Δρ. 10.000.
- 16) Ὁ Ἱερεὺς τοῦ Χωρίου Δρ. 2.500
- 17) Ἡρώτιδες τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης (Αἱ διακόνισσαι διὰ τῶν αἰώνων) Δρ. 15.000.
- 18) Χριστιανικὰ καὶ Φιλοσοφικὰ Μελετήματα Δρ. 12.000.
- 19) Ἱεροὶ Κανόνες Δρ. 25.000.
- 20) Ἐκλογὴ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου ὕμνογραφίας Δρ. 30.000.
- 21) Οἱ Ἀπόστολοι Δρ. 15.000.
- 22) Συμβολὴ εἰς τὴν Κατηχητικὴν.

Β' ΦΥΛΛΑΔΙΑ

Ἡ φωνὴ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (διανεμηταὶ δωρεὰν διὰ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων).

- α) Ὅλιγα χρυσὰ λόγια σὲ μιὰ ἀμαρτωλῆ
- β) Πρὸς τὸν τραυματίαν
- γ) Χριστοῦγεννα στὴ φυλακῆ
- δ) Ἐπίσημα ἔγγραφα κατὰ τῆς αἰρέσεως τῶν Χιλιαστῶν
- ε) Χιλιασταὶ ἢ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά
- στ) Ἀπὸ τὰ βασικὰ προβλήματα τῶν νέων
- ζ) Στὸ μαχόμενον Ἑλληνόπουλο
- η) Ἐν φυλακῇ ἤμην...
- θ) Παράδεισος σὲ φυλακῆ
- ι) Νεότης καὶ εὐσέβεια
- ια) Μιὰ ματιὰ στὸ μέλλον μας
- ιβ) Αἱ περὶ Θεοῦ καὶ Χριστοῦ πλάναι τῶν ψευδομαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά
- ιγ) Περὶ Τοξικομανιῶν.

Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελευτῶν εἰς πάντα διαβιβάζοντα τὸ ἀντίτιμον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Φιλοθέης 19. Τὰ δωρεὰν παρεχόμενα διανεμονται διὰ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

[1] Πρὸς τὸν Ἱεροδιάκ. Πολύκαρπον Κυννηγόπουλον

Ἀγνώστου διαμονῆς

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆ 16 Σεπτεμβρίου 1949, ἡμέρα Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π.μ., ὅπως δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ χιλιασμῶ καὶ ἄλλαις παρεκτροπαῖς ἠθικῆς φύσεως περὶ ἧς κατηγορίας ἀπελογῆθης ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος χρέη ἀνακριτοῦ Πρωθυερέως Λουκᾶ Παπαναστασίου.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὥς ἂνω ἡμέρα καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἀθήνησι τῆ 9ῃ Αὐγούστου 1949

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβ. Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ἐάνθης Ἰωακείμ

[1] Πρὸς τὸν Ἱερομόναχον Γερμανὸν Κουλούρη

τέως Ἡγούμενον Ἱ. Μονῆς Ἀμπελιανιώτισσης τῆς

Ἱ. Μητροπόλεως Ναυπακτίας

Ἀγνώστου διαμονῆς

Καλεῖσαι, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆ 16 Σεπτεμβρίου 1949, ἡμέρα Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π.μ., ὅπως δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀντικανονικαῖς πράξεσι περὶ ἧς κατηγορίας ἐκλήθης εἰς ἀπολογία.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὥς ἂνω ἡμέρα καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἀθήνησι τῆ 9ῃ Αὐγούστου 1949

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθ. Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ἐάνθης Ἰωακείμ

[1] Πρὸς τὸν Ἱερομόναχον Πολύκαρπον Χατζηγιάννου,

τέως ἐφημέριον Ἀργολικοῦ τῆς Ἱ. Μητροπ. Ἀργολίδος

Ἀγνώστου διαμονῆς

Καλεῖσαι, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆ 16 Σεπτεμβρίου 1949, ἡμέρα Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π.μ., ὅπως δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀποβολῆ τοῦ Ἱεροῦ ἐνδύματος περὶ ἧς κατηγορίας ἐκλήθης εἰς ἀπολογία.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὥς ἂνω ἡμέρα καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἀθήνησι τῆ 9ῃ Αὐγούστου 1949

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθ. Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ἐάνθης Ἰωακείμ

[1] Πρὸς τὸν Ἱερέα Σπυρίδωνα Σιδῶνον

τέως ἐφημέριον Ἀσπροκρησίου τῆς Ἱ. Μητ. Παραμυθίας

Ἀγνώστου διαμονῆς

Καλεῖσαι, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆ 16 Σεπτεμβρίου, ἡμέρα Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π.μ., ὅπως δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ συνεργασίᾳ φόνου τοῦ Μιχ. Β. Μάνθου κλπ. περὶ ἧς κατηγορίας ἀπελογῆθης ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος χρέη ἀνακριτοῦ Ἀρχιερατ. Ἐπιτρόπου Φιλιατῶν Οἰκονομοῦ Νικολ. Τσάτση.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὥς ἂνω ἡμέρα καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἀθήνησι τῆ 9ῃ Αὐγούστου 1949

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθ. Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ἐάνθης Ἰωακείμ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Διακηρύττομεν, ότι χηρευουσών των θέσεων τακτικών έφημερίων των ένοριών 1) Λιαπάτας, 2) Νεοχωρίου—Δομοκού, 3) άγ. Γεωργίου Δομοκού, 4) άγ. Γεωργίου τ. δ. Τυμφρηστού, 5) Κάτω Καλλιθέας, 6) Λευκάδος, προσκαλοῦμεν τούς βουλομένους νά καταλάβωσι τās θέσεις ταύτας και έχοντας τά υπό του άρθρου 47 του 'Αναγκ. Νόμου 2200)1940 περί ι. ναών, ως έτροποποιήθη διά του άρθρου 2 του Α.Ν. 807)1945 οριζόμενα προσόντα, όπως έντός μηνός από της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλωσιν εἰς τά Γραφεία της Ι Μητροπόλεως ήμων τά υπό του άρθρου 48 του Α. Ν 2200 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετά σχετικής αίτησεως των. 'Εν Λαμία τῆ 5 Αυγούστου 1949.

† 'Ο Φθιώτιδος 'Αμβρόσιος

Ι. Μονεμβασίας και Σπάρτης

Συνωδά τῷ άρθρ. 16 του 'Αναγκ. Νόμου 2200)1949 «περί ιερών ναών και έφημερίων», καλοῦμεν τούς βουλομένους όπως μέχρι της 30 Αυγούστου έ.ξ. υποβάλωσιν αίτησεις υποψηφιότητας μετά των νομίμων πιστοποιητικών, πρὸς συμμετοχήν διά τήν συμπλήρωσιν της χηρευούσης θέσεως τακτικού έφημερίου έν τῆ ένορία Μαγούλας—Σπάρτης. 'Εν Σπάρτῃ τῆ 29 'Ιουλίου 1949.

† 'Ο Μονεμβασίας και Σπάρτης Διονύσιος

— Συνωδά τῷ άρθρ. 16 του 'Αναγκ. Νόμου 2200)1940 «περί ιερών ναών και έφημερίων», καλοῦμεν τούς βουλομένους, όπως μέχρι της 30 Αυγούστου έ.ξ. υποβάλωσιν αίτησεις υποψηφιότητας μετά των νομίμων πιστοποιητικών, πρὸς συμμετοχήν διά τήν συμπλήρωσιν της χηρευούσης θέσεως τακτικού έφημερίου έν τῆ ένορία Γερακιά τ. δ. Γερουθρών. 'Εν Σπάρτῃ τῆ 29 'Ιουλίου 1949.

† 'Ο Μονεμβασίας και Σπάρτης Διονύσιος

— Συνωδά τῷ άρθρ. 16 του 'Αναγκ. Νόμου 2200)1940 «περί ιερών ναών και έφημερίων», καλοῦμεν τούς βουλομένους, όπως μέχρι της 30 Αυγούστου έ.ξ. υποβάλωσιν αίτησεις υποψηφιότητας μετά των νομίμων πιστοποιητικών, πρὸς συμμετοχήν διά τήν συμπλήρωσιν της χηρευούσης θέσεως τακτικού έφημερίου έν τῆ ένορία Πετρίνα τ. δ. Κροκεών. 'Εν Σπάρτῃ τῆ 29 'Ιουλίου 1949.

† 'Ο Μονεμβασίας και Σπάρτης Διονύσιος

— Συνωδά τῷ άρθρ. 16 του 'Αναγκ. Νόμου 2200)1940 «περί ιερών ναών και έφημερίων», καλοῦμεν τούς βουλομένους, όπως μέχρι της 30 Αυγούστου έ.ξ. υποβάλωσιν αίτησεις υποψηφιότητας μετά των νομίμων πιστοποιητικών, πρὸς συμμετοχήν διά τήν συμπλήρωσιν της χηρευούσης θέσεως τακτικού έφημερίου έν τῆ ένορία Παλαιοπαναγιά τ.δ. Πάριδος. 'Εν Σπάρτῃ τῆ 29 'Ιουλίου 1949.

† 'Ο Μονεμβασίας και Σπάρτης Διονύσιος

— Συνωδά τῷ άρθρ. 16 του 'Αναγκ. Νόμου 2200)1940 «περί ιερών ναών και έφημερίων», καλοῦμεν τούς βουλομένους, όπως μέχρι της 30 Αυγούστου έ.ξ. υποβάλωσιν αίτησεις υποψηφιότητας μετά των νομίμων πιστοποιητικών, πρὸς συμμετοχήν διά τήν συμπλήρωσιν της χηρευούσης θέσεως τακτικού έφημερίου έν τῆ ένορία άγ. Νικολάου τ. δ. Μονεμβασίας. 'Εν Σπάρτῃ τῆ 29 'Ιουλίου 1949.

† 'Ο Μονεμβασίας και Σπάρτης Διονύσιος

— Συνωδά τῷ άρθρ. 16 του 'Αναγκ. Νόμου 2200)1940 «περί ιερών ναών και έφημερίων», καλοῦμεν τούς βουλομένους, όπως μέχρι της 20 Αυγούστου έ.ξ. υποβάλωσιν αίτησεις υποψηφιότητας μετά των νομίμων πιστοποιητικών, πρὸς συμμετοχήν διά τήν συμπλήρωσιν της χηρευούσης θέσεως τακτικού έφημερίου έν τῆ ένορία Μυρτιά τ. δ. 'Ελους. 'Εν Σπάρτῃ τῆ 29 'Ιουλίου 1949.

† 'Ο Μονεμβασίας και Σπάρτης Διονύσιος

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

“ΘΕΟΛΟΓΙΑ,,

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΤΡΙΜΗΝΟΝ
ΤΟΜΟΣ Κ' (1941-1949)

Διευθύνουσα 'Επιτροπεία
† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Μ. ΒΕΛΛΑΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Δι' έγγραφάς, έμβάσματα και άποστολήν πραγματειών :

Διεύθυνσιν «Θεολογίας»
'Αρχιεπισκοπήν 'Αθηνών
'Οδός Φιλοθέης 19, 'Αθήνας

'Ετησία συνδρομή 'Εσωτερικού διά τό έτος 1948 Δρχ. 40.000
» » 'Εξωτερικού Δολλάρ. 10

Διά τούς έν 'Ελλάδι όρθοδόξους κληρικούς του κλίματος της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος και τούς φοιτητάς της Θεολογίας Δρχ. 20.000

Εἰς τό Βιβλιογραφικόν Δελτίον της «Θεολογίας» δημοσιεύεται βραχεία περίληψις του περιεχομένου των πρὸς αὐτήν διαβιβαζομένων έργων. Εἰδική δέ Κριτική διά τās εἰς διπλοῦν άποστελλομένας συγγραφάς.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ι. Ναών	Δρχ.	12.000
Φοιτητῶν και σπουδαστῶν 'Ιερατικῶν		
Σχολῶν	»	6.000
'Εξωτερικῶν	Δολλ.	6
Τιμή έκάστου φύλλου	Δρχ.	1.000
Προκηρύξεις έκλογῆς ιερῶν :		
1) διά μόνην θέσιν	»	5.000
2) διά πλείονας τῆς μῆς έν τῆ αὐτῇ		
Προκηρύξει έκάστη πρὸς δραχμάς		3.000
Οὐδέμια Προκηρύξεις θά δημοσιεύεται μή συνοδευομένη υπό του άντιτίμου αὐτῆς.		
Αἱ συνδρομαὶ προκαταβάλλονται.		

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† 'Ο 'Αθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ
† 'Ο Εάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ
† 'Ο Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητής του Πανεπιστημίου, 'Ακαδημαϊκός

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ

Τόποις «Φοίνικος» Λεονάτου 4